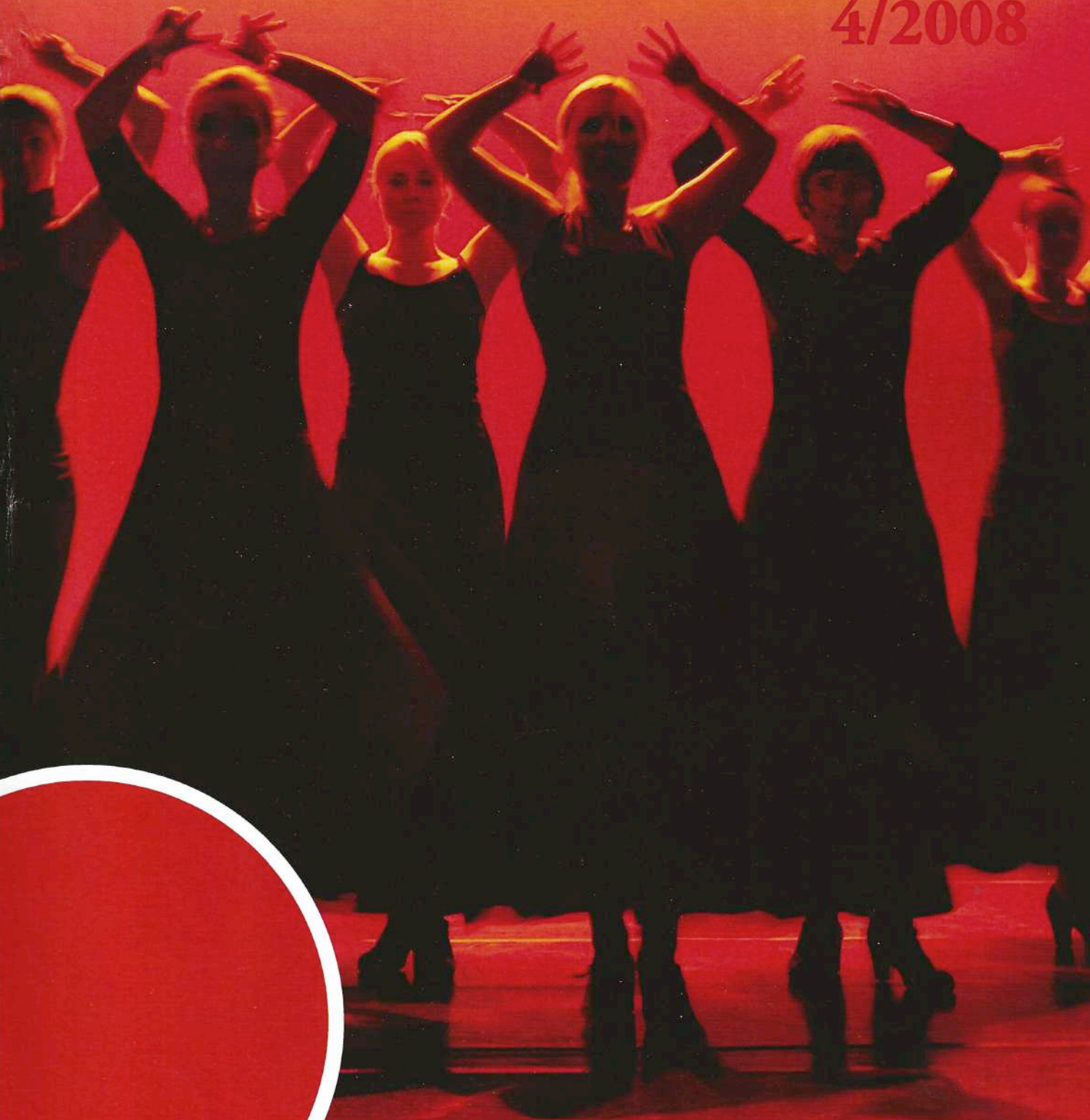

Letra

4/2008

Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenlehti

flamenco.ö.fi

Letra 4/2008

Helsingin Flamencoyhdistys ry:n
jäsenlehti

Päätoimittaja

Anette Åkerlund
044 031 9821
letra@flamenco.fi

Ulkoasu

Mia Huovinen
mia.huovinen@flamenco.fi

Tätä numeroa avustivat

Aino Ahlnäs
Tove Djupsjöbacka
Sanna Lehtinen
Maija Lepistö
Heidi Loikala
Anna Murtola
Liisa Pekonen
Marja Rautakorpi
Tinja Ruusuvuori
Eveliina Salminen
Tommi Virtanen
Katariina Widenius

Oikoluku ja kielenhuolto

Johanna Komppa

Kuvaajat

Mervi Ahlroth
Kirsti Häkkinen
Pia Pohjakallio

Kansi

Rojo

Paino

Yliopistopaino

ISSN 1456 7938

Kirjoitukset Letraan

Toimita jutut tai juttuehdotukset sähköpostilla osoitteeseen letra@flamenco.fi liitetiedostona RTF-muodossa. Voit toimittaa jutut myös postitse CD:lle tallennettuna. Älä käytä ylimääräisiä muotoiluja, kuten sisennyksiä, rivinvaihtoja, tavutuksia, tms. Lyhyet jutut voi kirjoittaa sähköpostiviesteinä.

Ilmoitushinnat ja koot Letrassa

1/1-sivu	170 €	210 x 297 mm
½-sivu	85 €	210 x 145 mm
¼-sivu	42 €	170 x 60 mm
¼-sivu	42 €	82 x 126 mm
1/8-sivu	21 €	82 x 60 mm

Sisällys

Päätoimittajalta	3
Helsingin 13. Flamencofestivaalit.....	4
Sevillan ranskatar tulee!	4
Minuuden muuttumisia eli Munch-prosessikuvaus ja Munchin elämä outona lintuna.....	8
Maailman ympäri Ramónin seurassa	10
Haasteita tuutin täydeltä	11
Canelan Tanssitrilogia	
Uskosta –Toivosta – Rakkaudesta	12
Flamencoä pitkäjänteisesti ja tavoitteellisesti -	13
Uudenlainen flamencotanssin koulutusprojekti....	13
Mitä annettavaa ruotsalaisilla flamencoilla on suomalaisille flamencoille, Pia Pohjakallio?	19
Flamencoyhtye La Pandilla debyyttilevy ilmestyi 10.10.2008	22
Ei Toro Toro vaan Poro Poro!.....	23
Tulta ja elämänsuolaa	24
Pohjoisesta kajahtaa	25
Levyt	25
Paljon asiaa ja rentoa meininkiä.....	26
Calendario.....	28
Suomi, te quiero.....	28
Cabeza de vaca	30
TOP5.....	30
Helsingin Flamencoyhdistys ry.....	31

Päätoimittajalta

Vakavia asioita

Syksy meni nopeasti ja Letran elämä on viime numeron jälkeen muuttumassa, kun lehdelle on perustettu toimitustiimi, joka kokoontuu 2009 alkuvuodesta eteenpäin säännöllisesti työstämään lehteä yhdessä konkreettisesti. Hyvä, että saan työhöni kaipaamiani apujoukkoja! Tämän numeron olen vielä koonnut itsekseni, mutta uuden vuoden 2009 ensimmäisestä numerosta lähtien teemme Letraa yhteistyössä lehden toisen päätoimittajan **Tinja Ruusuvuoren** kanssa. Letralla on siis meidät kaksi päätoimittajaa ja tiiminä toimii lisäksi **Laura Rinta-**

mäki. Samaan tapaan työstetään monia kulttuurilehtiä, esimerkiksi runoyhdistys Nihil Interitin **Tuli&Savua** tehdään kahden päätoimittajan voimin, ja lehti ja yhdistys saikin joulukuussa Opetusministeriön myöntämän Suomipalkinnon sekä kunniamaininnan Kultti- kulttuurilehtikilpailussa menestyksekkäästä runon eteenpäin viemisestä.

Vuoden 2008 viimeinen numero esittelee helmikuussa siinäpä Helsingin 12. flamenco-festivaaleja, joiden pääkonsertti pidetään tällä kertaa Espoon Selosalissa, jossa nähdään päävieras **Pastora Galvánin** "La Francesa"

ystävänpäivänä. Pohjolakin on esillä: suomalaisten flamencotähtien lisäksi nähdään tanskalaista, ruotsalaista ja ruotsin-suomalaista flamenco-otetta, kun saamme vierailijoiksi **Pepita Rohden** ja **Poul Knudsenin** Tanskasta sekä **Tanja Tuuralan** Tukholmasta.

Seuraavan numeron juttutarjoukset voi lähettää deadlineen 20.2.2009 mennessä minulle ja Tinjalle osoitteeseen letra@flamenco.fi.

*Hyviä harmonioita
uuteen vuoteenne!*

Anette Åkerlund

*Yhdistyksen hallitus toivottaa kaikille
jäsenille ja Letran lukijoille*

ONNELLISTA UUTTA VUOTTA!

Helsingin 13. Flamencofestivaalit

10.-14.2.2009

Sevillan ranskatar tulee!

Pastora Galván (s.1980, Sevilla) esitellään yleensä isänsä ja veljensä kautta, perheessä kun on muitakin tähtiä. Galvánin suvun naisedustaja on kuitenkin pitkään seissyt omilla jaloillaan ja rakentanut oman menestyksensä, vähintäänkin Córdoban flamencokilpailuissa vuonna 2001 voitettun ”Matilde Coral” -palkinnon jälkeen.

Vanhan polven taiteilijan **José Galvánin** tytär ja avantgardistiseksi tituleerattu Israelin sisko sai tanssikoulutuksensa Sevillan konservatoriossa. Kansainvälinen keikkaelämä alkoi jo 15-vuotiaana. Veljensä Israelin koreografioissa hänet on nähty useaan otteeseen Espanjassa ja ulkomailla. Yhteistyökumppaneiden lista ei kuitenkaan rajoitu **Israel Galvániin** vaan Pastora on tehnyt yhteistyötä useiden nimekkäiden artistien, kuten laulaja **Duquenden**, kitaristi **Chicuelon** ja viimeisimpänä erityisesti tanssija **Joaquín Grilon** ja flamencopianisti **Dorantesin** kanssa.

Pastora on vierailut Suomessa kertaalleen vuoden 2001 Tampereen flamencoviikolla ja saapuu nyt Helsingin Flamencofestivaalille esiintymään ja pitämään kaksi tanssikurssia. Mehevän perinteisen tanssityylin lisäksi hän hallitsee modernimmatkin koreografiat ja erityisesti huumorin. Pastora tuokin Sellosoaliin veljensä koreografioiman raikkaan ja kohutun teoksen La Francesa. Kun Pastoran omaan tyyliin ja vankkaan koulutukseen lisätään veljen hullut ideat...voin

luvata, ettei ranskatar tule jättämään ketään kylmäksi!

La Francesa sai ensi-iltansa Sevillan Biennaalissa 2006, ja se on Pastoran uran toistaiseksi kunnianhimoisin projekti. Aihe on kiinnostavasti rajattu. Teos ruotii 1800-luvun ranskalaisten taiteilijoiden kuvaa myyttisestä espanjalaisesta naisesta ja tuon kuvan vaikutuksia flamencoon. Lähteistä tunnetuin on **Mériméen Carmen**, muita mainitakseni romantikko, runoilija ja taidemaalari **Teóphile Gautiérin** La maja y El Torero (Kaunotar ja härkätaistelija). Musiikillisesti ja teemallisesti teos risteilee historian ja nykypäivän jännitteessä. Teoksen hätkähdyttävän värikkään koreografian on rakentanut Israel Galván ja taiteellisesti johdosta vastaa monen huipputeoksen taustalla häärinyt **Pedro G. Romero**.

Ranskalaisten levittämää flamencokuvastoa ei teoksessa tarkastella vain kriittisesti vaan (iso) pilke silmäkulmassa ja ranskalaisia näpätellen. ”Tässä eräät miehet auttavat purkamaan palasiksi hirviön, jonka toiset miehet ovat rakentaneet”, käsiohjelma kertoo. Kyse ei ole pelkästä myytistä vaan myös oikeasti tanssiin ja tyyliin omaksutuista piirteistä. Teos tulee samalla kertaa käsitelleeksi enemmänkin flamencon stereotyyppioita. Pohjaako nykyflamencokin tyyli ja menestys parin vuosisadan takaisille käsityksille? Onko flamencon nainen edelleen myyttisen eroottinen, ja onko sille olemassa vaihtoehtoja?

Kyseessä ei ole ensimmäinen kerta, kun Pastora paneutuu naiseuden teemoihin. Vuonna 2005 hänet nähtiin La Diosa Blancassa (Valkoinen jumalatar) sekä naisvoimin toteutetussa Las mujeres en el Flamencossa (Flamencon naiset). Uusiin projekteihin lukeutuu Tres mujeres (Kolme naista) upeaäänisen **La Argentinan** ja **Carmen Grilon** kanssa.

La Francesaa luonnehditaan Israel Galvánin poliittisimmaksi teokseksi, mutta kyseessä on ruumiin politiikka: kuinka keho voi olla kapinan väline ja tehdä ideat näkyviksi? La Francesa on nähty Espanjan lisäksi vain, yllätys yllätys, Ranskassa. Nyt teos saapuu Suomeen. Et kai halua jäädä paitsi **Simone de Beauvoirin** rumbasta? La Francesa on pakko nähdä!

Sanna Lehtinen

La Francesan taustoihin sekä flamencon uusimpiin kuulumisiin perehdytään tarkemmin esityksiä edeltävissä **Tutustu teokseen** -tilaisuuksissa Sellosoalissa 14.2. klo 16.15 ja 19.15. Tervetuloa!

**Pastora Galván:
La Francesa**

lauantai 14.2.2009 klo 17 ja 20
Sellosali, Espoo

Pastora Galván (s. 1980) on yksi nuoren polven mielenkiintoisimmista flamencon tanssijoista. Hän on kasvanut perinteisen flamencon maaperällä ja opiskellut mm. isänsä José Galvánin johdolla sekä Sevillan konservatoriossa. Galván on esiintynyt ympäri maailmaa eturivin flamencon tanssijoiden kanssa ja hänet on palkittu mm. Concurso nacional -kilpailussa 2001.

La Francesa (Ranskatar) on hänen tähän asti kunnianhimoisin projektinsa. Esityksessä Pastora Galván heittäytyy flamenconaisen stereotyyppioihin, siihen miten Espanja ja flamenconaiset ovat näyttäytyneet ranskalaisten silmissä, Prosper Meriméen Carmen-näytelmästä nykypäivän elokuvantekijöihin. La francesa kääntää flamenconaisen myyttisen kuvan pääläelleen. Esityksen taiteellisesta johdosta vastaa Pedro G. Romero ja koreografiasta Israel Galván, neroksi julistettu avantgardistinen flamenconataiteilija ja Pastoran veli.

Tanssi: Pastora Galván

Kitara: Pedro Sierra

Laulu: David Lagos

Haitari ja zanfoña (hurdy gurdy):

José Manuel Vaquero "Pájaro"

Perkussiot: José Carrasco

Kesto: 90 min

Tuotanto: Helsingin Flamencofestivaali

Helsingin 13. flamencofestivaalit

10.-14.2.2009

Vicente Amigo Grupo: Un momento en el sonido

maanantai 2.3.2009 klo 19.30

Tapiolasali, Espoo

Sevillassa syntynyt, Moninkertaisesti palkittu flamencokitaristi ja säveltäjä Vicente Amigo tunnetaan taiturimaisena ja mielukuvitusriikkaana esiintyjänä. Tämä yhtenä aikamme merkittävimmistä kitaristeista pidetty muusikko on kehittänyt flamenco-a vahvaan ja persoonalliseen suuntaan sisällyttämällä siihen muista musiikin muodoista omaksumiaan piirteitä. Amigo tuo mukanaan aiempia Suomen vierailujaan suuremman muusikkojoukon sekä tanssijan.

Kitara: Vicente Amigo

Kitara: José Manuel Hierro

Perkussiot: Patricio Cámara

Perkussiot: Paquito González

Laulu: Rafael de Utrera

Basso: Juan Manuel Ruiz

Tanssi: Dani Navarro

Kesto: 90 min

Tuotanto: Helsingin Flamencofestivaali

Kurssit

Pepita Rohden ja Poul Knudsenin

flamencolaulu- ja kitarakurssit 10. - 12.2.2009

Pastora Galvanin

tanssikurssit edistyneille ja ammattilaisille 15. - 18.2.2008

Leena Mikkolan

tanssikurssit vasta-alkajille ja keskitasolle 15.2 - 18.2.2009

Lisätiedot: www.flamenco.fi/festivaalit

Flamenco pohjolasta

Kulttuuriareena Gloria, Helsinki

Torstai 12.2.2009 klo 19

Soleá Online

Onko virtuaalimaailman ympäröimä ihminen yksin vai yhdessä? Onko internet yhdistävä vai eristävä tekijä? Minkälaisia kohtaamisia syntyy bittiavaruudessa sekä live-tilanteessa? Anu Silvennoisen ja Tanja Tuuralan flamencotanssiteos Soleá Online tutkii internetin tarjoamia mahdollisuuksia koreografisessa prosessissa ja flamencoteoksen työstämisessä käsitellen yksinäisyyden teemaa niin tekoprosessin aikana kuin laajempaan ilmiönäkin.

Soniquete

Soniquete on flamencoryhmä, jonka tukikohdat ovat Tukholma/ Malmö sekä Göteborg. Ryhmän jäsenet ovat Ann "La Pantera" Sehlstedt (tanssi), Ellen Pontara (laulu), Emil Pernblad (kitara), Robban Svärd (kitara), Fredrik Gille (perkussiot) sekä Magnus Holmström (avainviulu). Soniquete arvostaa suuresti perinteistä flamenco, mutta eivät pelkää ottaa musiikkiinsa uusia vaikutteita, Helsingissä mukana on myös ruotsalainen kansansoitin avainviulu! Soniqueten musiikille ominaista on upea musiikillinen svengi, kauniit melodiat yhdistettynä rytmiseen tarkkuuteen, vakavuus yhdistettynä leikkisyyteen.

perjantai 13.2.2009 klo 19

Estados del yo

Estados del yo (Minuuden muotoja) on merkittävimpiä teoksia suomalaisen flamencon kentällä. Maailmankuulu Carrasco loi teoksen Emilia Aholle ja Katja Lundénille, joiden tekniset taidot ja avoin suhtautuminen flamencoon alati uusiutuvana taidemuotona antoivat hänelle mahdollisuuden työskennellä vapaasti. Vaikka teoksen tanssityyleistä hallitsevin on flamenco, on siinä kuitenkin vaikutteita esimerkiksi nykytanssista. Teos kertoo kahden erilaisen naisen tarinan. Tanssijat etsivät itseään ja toisiaan, persoonallisuuttaan ja yhteyttä maailmaan. Vaihreleva liikekieli ja musiikkityylit johdattavat tunnelmasta toiseen. Teoksen musiikin ovat säveltäneet espanjalaiset eturivin flamencomuusikot Pablo Suárez ja Juan Antonio Suárez "Cano".

Laulaja Pepita Rohde ja kitaristi Poul Knudsen

Laulaja Pepita Rohde ja kitaristi Poul Knudsen Tanskasta kuuluvat Pohjoismaiden arvostetuimpiin flamencotaitelijoihin. Pepita Rohden vanhemmat olivat erittäin kiintyneitä Espanjaan ja Andalusiaan, joten tytär kasvoi flamencon parissa. Vuodesta 1990 hän on toiminut kokopäiväisesti flamencon parissa, tärkeimpinä lauluopettajinaan mm. Miguel Poveda ja Rafael Jiménez "Falo". Poul Knudsen on soittanut kitaraa 10-vuotiaasta asti, viihtyen niin rockin, bluesin kuin klassisen kitaran parissa ennen kuin löysi flamencon. Vuodesta 1995 hän on omistautunut vain flamencokitaralle. Vuonna 1999 hän perusti ryhmän Flamenco Passion, jossa hän esittää omia sävellyksiään yhdessä basisti Nicolai Landin ja perkussionisti Anders Pedersenin kanssa. Myös Knudsen on tehnyt yhteistyötä monen espanjalaisen flamencotaitelijan kanssa, esimerkiksi laulaja Jaime Heredia ja kitaristi Emilio Maya kuuluvat hänen yhteistyökumppaneihinsa.

Lokakuussa 2006 Rohde ja Knudsen pitivät yhdessä flamencoresitaalin Peña Cultural Flamenca La Fraguassa, Sevillan Bella Vistassa. He ovat esiintyneet myös mm. Pohjoismaisella flamencofestivaalilla Tukholmassa 2005 ja Turkin kansainvälisellä flamencofestivaalilla 2007.

norden

Pohjoismainen kulttuurirahasto

HELSINGIN XII FLAMENCOFESTIVAALIN LIPUNMYynti ON ALKANUT!

Konserttilippuja Glorian ja Sellosalin konsertteihin voi ostaa ja varata osoitteesta www.piletti.fi. Lippuvaukset (ark. 8-16) numerosta 0600 13377 (1,50 e/min + pvm).

Espoon Kulttuurikeskuksen järjestämään Vicente Amigon konserttiin 23.2009 myydään lippuja erikseen Lippupisteessä osoitteesta www.lippu.fi, Aleksanterin teatterin lipunmyynnissä sekä kaikissa Lippupisteen toimipaikoissa.

Lipunmyyntipiste kaikkiin festivaalikonsertteihin:

Aleksanterin teatterin lipunmyynti

(ark 9-16 viikonloppuisin 12-16)

Bulevardi 23-27

00180 Helsinki

Lippujen hinnat

torstai 12.2.2009 klo 19.00

Kulttuuriareena Gloria, Helsinki

Flamenco Pohjolasta - Nordisk flamenco I

18 e / 15 e Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet (lisäksi Piletin toimitusmaksu alkaen 1,00 e)

perjantai 13.2.2009 klo 19.00

Kulttuuriareena Gloria, Helsinki

Flamenco Pohjolasta - Nordisk flamenco II

18 e / 15 e Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet (lisäksi Piletin toimitusmaksu alkaen 1,00 e)

lauantai 14.2.2009 klo 17.00 ja 20.00

Selloali, Leppävaara

Pastora Galván: La francesa

32 e / 28 e Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet (lisäksi Piletin toimitusmaksu alkaen 1,00 e)

HUOMIO!

Lippupaketti 12.-14.2. konsertteihin (12. ja 13.2. Glorian konsertit ja 14.2. yksi Sellosalin konsertti) 60 e / 50 e Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet (lisäksi Piletin toimitusmaksu alkaen 1,00 e)

maanantai 2.3.2009 klo 19.30

Espoon Kulttuurikeskus, Tapiola-sali

Vicente Amigo Grupo: Un momento en el sonido

35 e / 25 e Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet ja muut alennusryhmät (lisäksi Lippupisteen toimitusmaksu alkaen 1,50 e)

Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenille:

Jäsenet voivat varata lippuja Glorian ja Sellosalin konsertteihin osoitteesta www.piletti.fi. Jäsenhintaisia lippuja voi noutaa ja lunastaa ainoastaan Helsingin Flamencoyhdistykseltä (Eerikinkatu 27, sisäänkäynti ravintola Havanna Musicin kautta) 5.1.2009 alkaen:

maanantaisin klo 18.30-19.00

keskiviikkoisin klo 17.00-17.30

sunnuntaisin klo 15.00-15.30

Maksu tapahtuu paikan päällä ainoastaan käteisellä (pankkikortti ei käy).

HUOMIO!

Jäsenhintaisten lippujen ennakkomyynti päättyy 8.2.2009 klo 15.30, jonka jälkeen saa vain normaalihintaisia lippuja Piletistä. Jäsenhintaisia lippuja voi ostaa ovelta tuntia ennen konsertteja, mikäli paikkoja on jäljellä. Jäsenhintaisten lippujen saaminen edellyttää, että vuoden 2009 jäsenmaksu on maksettu. Jäsenmaksujen määrät vahvistetaan 22.12.2008. Maksulomake toimitetaan jäsenille postitse tammikuun ensimmäisellä viikolla. Jäsenmaksu maksetaan tilille Nordea 206518-21707 viitteellä 1012.

Minuuden muuttumisia

eli Munch-prosessikuvaus ja Munchin elämä outona lintuna

Katja Lundénin kokoama työryhmä esitti Edvard Munchista kertovan uusitun "Elämän tanssi" -teoksen Kanneltalossa lokakuun 17. ja 18. päivinä 2008. Teoksen nähtyään intoonnuin lukemaan Ketil Bjørnstadin kirjoittaman Edvard Munchin elämäntekstien (WSOY 1995). Alla kerron, mitä tanssiteoksen katsominen toi minulle mieleen ja miten pystyin palaamaan sen esittämiin aiheisiin lukiessani Munch-kirjaa.

Katja Lundén esitti tanssiryhmänsä kanssa norjalaisesta, sata vuotta sitten eläneestä kuvataiteilijasta **Edvard Munchista** (1863-1944) kertovan elämäntekstikuvaus- ja tanssiteoksen. Tässä järjestyksessä siitä syystä, että tarina tuli teoksessa hyvin etualalle. Mielenkiintoinen valinta tehdä tanssiteos kuvataiteilijasta ja kuvataiteen maailmasta ylipäätään ja vielä flamencotekniikalla ja –ilmaisulla. Katja on tehnyt Munchin ensimmäisen version jo vuonna 2003 mutta ilmeisen kysynnän ja suosion vuoksi se tehtiin päivitetyllä työryhmällä uudelleen. Tämänkertainen Munch jäi mieleen selkeämpänä, hallittuna kokonaisuutena, vuonna 2003 esitetyssä versiossa oli paljon enemmän tanssijoita ja silmillä enemmän katsottavaa ja muistettavaa. Uudessa teoksessa tanssivista kaikki muut paitsi **Sanna Lehtinen** ja **Emilia Aho** olivat mukana ensimmäisessäkin Munchissa. Katja Lundénin koreografioita tanssivat nyt hänen kanssaan Emilia Aho, **Sampsa Peltonen**, **Erika Alajärvi**, Sanna Lehtinen, **Elina Nissinen** ja **Laura Lahe**.

Vuonna 2004 Helsingin yliopistosta filosofian maisteriksi estetiikka pääaineenaan valmistunut Lundén tutki

gradussaan taidetanssiteorioitten suhdetta flamenco- ja käytti siinä esi-merkkinä Munch-tanssiteostaan ja sen tekoprosessia.

Katja Lundén tanssi itse Munchin roolin mieheksi pukeutuneena. Nykyflamencossa tai nykytanssissa ei ole tavatonta sukupuolirajojen rikkomisen. Katja oli hakenut miehekästä liikettä esimerkiksi liikkumattomammalla lantiolla. Hänelle myös sopi Munchin tiettyä ahdistusta ja ihmetystä kuvaava kestoilme. Munchin eri elämän episodeja näytellessään hän ilmensi elämäntekstikirjassa esittäytyviä elämää ihmetteleviä ja kaiken kyseenalaistavia piirteitä. Hänen olemuksessaan on paljon kysymysmerkkejä: hän vaikuttaa siltä että olisi kokoajan vähän ulkona ja kysyisi "Missä mä oon?".

Teoksessa kiinnostavana ja kiinteänä osana oli sen ydin: tarina, jossa väärin ymmärretty taiteilija ei saa ansaitsemaansa tunnustusta ja kärsii yksinäisyydestä ja hyvien ystävien selkäänpuukottamisesta. Tarinaa verbaalisesti vei eteenpäin näyttelijä **Sara Paavolainen**. Hänen varman ja kypsän kuuloinen nauhalta tuleva ääni sopi tanssiteokseen ja Munchin kirjeet, joita hän luki, valaisivat päähenkilön maailmankatsomusta ja ihmissuhteita olematta kuitenkaan liian paljastavia, päinvastoin Munchin kirjeet ovat täynnä metaforia ja sisäpiiritietoa, ja Munchin luonnekuvaus jää hyvin salaperäiseksi, kuten esimerkiksi Munchin **Jens Thiisille** kirjoittamassa, Sara Paavolaisen Munch-tanssiteoksessa lukemassa kirjeessä: "*Rakas Thiis: Siitä on viisi vuotta. Istun tässä kuin haavoitettu ja tuhattuna. Tuo naisihminen, joka ei pitänyt kotonaolosta eikä äitiydestä mutta oli runsaasti matkoja ja seikkailuja sisältäneiden elämäntapahtumien jälkeen päättänyt mennä naimisiin kanssani, toimitti minut helvettiin. Matkusteli ympäri Eurooppaa ja*

hankkiutui lukemattomiin suhteisiin, teki minut naurunalaiseksi kaikkien ystäväni keskuudessa, järjesti kohtauksia, niin että tulin hulluksi ja vihdoinkin vuonna 1902 tuhouduin lopullisesti. Itse hän astui kaikessa rauhassa pyyhään aviosäätyyn kuuluisana, ihailtuna ja palvottuna. Minä istun tuhattuna. Minä joka antauduin suhteeseen hänen kanssaan kun hän oli pitänyt kahdet ryskeiset samppanjakemut. Minä joka en rakastanut häntä, mutta säälistä uhrauduin äärimmilleen. Minun ei ole pakko niin kuin Christian Krohgin mennä naimisiin ilotalon kanssa eikä niin kuin hänen – kuin kivettyneen, verestäväksi sarveisaineksi muuttuneen etanan – kantaa samaista porttolaa selässäni. Minun on ollut pakko kirjoittaa tämä, kun näen että GH vuodattaa Dagbladetissa kyyneleitä henkeistä silmistään tämän kovia kokeneen ja hulluksi tulleen maalarin tähden. Totta kai veri kiehuu suonissani kun näen hänen nimensä. Ei nälkä minua Norjasta pois ajanut vaan halpamainen ystäväjoukko joka puukotti minua selkään. Kaikkein tavallisin kaveri: apua, apua, minä hukun! Jättää sitten ivallisesti nauraen pelastajan hukkumaan."

Tanssiteoksessa Munchia näytellyt Lundén ilmaisi maalarin omituisia ja sekaviakin piirteitä. Munchin oli vaikea sopeutua Osloon taidepiireihin ja hän joutui muuttamaan maasta pois ja lopuksi sekosi yksinäisiin ajatuksiinsa. Lundénin modernista tanssista ammentava liikekieli ilmentää vahvasti Munchin sekoamiseen johtaneita luonteenpiirteitä.

Tanssiteoksessa jäi raskaista aiheista silti tilaa ilottelulle, kun teoksen ohjannut Lundén oli laittanut esille naisahmoja eri ikäkaaria edustamaan: nuoruutta esitti Emilia Aho. Nuori ihminen eli tietämättömänä mutta positiivisin ajautuksin ja Emilian selkeä ja naisellinen tanssi

sopi tähän hahmoon luontevasti. Kirjan luettuani tulkitsisin Emilian tanssiman nuoren naisen roolin kuvaavan nuorta tai deopiskelijaa Åse Carlsenia, jota Munch ihaili, mutta joka meni naimisiin ja jätti Munchin yksin. Toisaalta Munch maalasi paljon nuoria malleja ja kuvasi taiteessaan naista anonyymina ihanteena, jota Emilian roolin voi nähdä kuvastavan yleisesti.

Vampyyrinaisaihetta ilmensi kolmikko Laura Lahe, Elina Nissinen ja Sanna Lehtinen. Tässä teemassa nainen tuotiin esille pahiksena viettelijättärenä ja toisaalta iloitsevana hahmona. Laura Lahe sopi pitkän hoikalla, punatukkaisella olemuksellaan Vampyyrinais- alias **Tulla Larsenin** hahmon esitanssijaksi Sannan ja Elinan tanssissa hänen sivuillaan, mutta monessa otteessa tuli mieleen myös mahdollisuus asettaa keskelle jompi kumpi sivuilla tanssijoista. Kolmikko tanssii hyvin yhteen ja tuo kaikkia kolmea tanssijaa esille, keskeisimmin Laura Lahetta asettelun takia.

Myös Laheen sivuilla tanssineet Elina Nissinen ja Sanna Lehtinen loistivat tekniikallaan ja kiinnostavalla ilmaisullaan. Sannan tanssissa on jotain mieleenpainuvaa. Hän luo tanssiessaan oman ilmapiiirin, joka on kiinnostavalla tavalla suomalaisen näköistä tanssia flamenco-tekniikalla. Sannan persoonallinen ja maanläheinen tunnelma tekevät hänestä itsenäisen tanssijan, joka osaa ottaa kontaktia muihin läsnäolijoihin. Hänen vahvuutensa tuli esille selkeimmin Munchin monistamisnumerossa, jossa Munchin eri ulottuvuuksiin lähtevä persoona oli lavalla monena Munchina: kaikki muut viisi naistanssijaa paitsi Erika Alajärvi esittivät Munchia Muncheiksi pää-Munchin kanssa pukeutuneina. Lundénin lisäksi Sanna jäi siinä numerossa vahvana mie-

leen, koska hän pystyi menemään miehen rooliin neutraalisti. Sannan ilmaisu ilmensi Munchin persoonaa ja ongelmaa voimakkaasti ja pääasiassa mieleen jäi Munchin ongelmat eikä se, että kyseessä oli naistanssija, joka näyttelä tässä kohdassa miestä.

Vampyyriaiheessa nainen esiintyi viettelijänä, mutta teoksen alussa Sampsa Peltosen Madonna-tanssissa tuotiin esille Munchin toista näkemystä naisesta tanssissa, jonka aikana Munchin samanniminen teos oli heitetty taustaseinälle. Sampsa tanssi pieneleisesti hameeseen pukeutuneena. Aluksi hän vain elehti ja liikkui yläruumiillaan sisäänpäinkääntyneen oloisesti ja näytelmällisesti, mutta tanssissa oli myös selkeitä koputus- ja flamencotanssiosuuksia. Sampsan rooli tuntui ristiriitaiselta naisen luonteen kuvaukselta. Hänen osansa oli kai tarkoituspäätös esittää haavoittuvaa ja saavuttamattomissa olevaa etäistä naishahmoa, Munchin ihannetta, jonka rinnastan rouva Thaulow'n hahmoon eli Munchin elämän ensimmäisen ja suurimman kaipauksen ja ongelman aikaan saaneeseen naiseen. Sampsa onnistui naisen rooliin eläytyessään mielestäni ilmentämään kaikissa ihmisissä piilevää haavoittuvaisuutta, mutta saavuttamattoman naisen etäisyyden tuntoa en aistinut hänen roolissaan paljonkaan. Kuriositeettina kiinnostava ja monelta osin hyvin toteutettu idea sukupuolten rajan ylittämisestä, mutta on haaste voida mennä naisen ajatuksiin miehenä. Tanssija ei tuonut Madonnasta, ihailtavasta naisesta niitä tavoittelemattomuuden tapoja, joista olisi tullut olo ylpeästä ja varmasta naisesta. Tämä oli pikemminkin ahdistunut ja surullinen, mutta ei silti kurioisittettisään liikuttava.

Vanhan naisen koreografian tanssi Erika Alajärvi. Hänen roolistaan mieleen

painui ruumiin ja olemuksen lepo. Ihana sana ja asia esiintyvässä taiteilijassa. Erikan sulava huivitanssi sopi kauniisti hänen levolliseen ruumiinkieleensä. Vanhan naisen roolin tulkitsin kuvaavan Munchin Karen-tätiä, joka äidin puuttuessa oli Munchin kasvattaja ja tuki.

Naishahmojen esittädyttä tanssiryhmä teki teoksen nimikko- eli "Elämän tanssin" samannimisen kuvataideteoksen ollessa näkyvillä takaseinällä. Siinä, kuten teoksen ensimmäisessäkin tanssinumerossa käytettiin nauhalta tulevaa Radio Tarifan musiikkia. Tarifan Tangos de Condiciónin aikana tuntui déjà vulta, kun kuva ja ääni teoksen ensimmäisestä, viiden vuoden takaisesta versiosta tulivat elävästi mieleen. Uudessa Much-teoksessa oli ainakin osittain käytetty samaa musiikkia. Muita nauhalta tulleita musiikkielementtejä olivat **El Barrion, La Perla de Cádizin, Mayte Martínin, Miguel Povedan** ja Schäl Sick Brass Bandin levytykset. Teoksessa oli saatu alusta loppuun hyvin onnistumaan energian synnyttäminen, mikä monesti jäi mielestäni vaisuksi nauhamusiikkitanssinäytöksissä. Tämä teos ei kärsinyt energijavajeesta, mistä piti huolen toisaalta roolien monimuotoisuuskin. Oli Munchia monistettuna, oli naisen elämänkaaren hahmoja, oli Madonna ja oli öisiä henkiä. Poikkitaiteellisessa teoksessa tanssi, musiikki ja runo saivat seurakseen maalaustaiteen, kun kussakin numerossa oli esillä Munchin töitä takaseinälle heitettyinä. Työt toivat Munchin persoonaa lähemmäs ja synnyttivät kiinnostavia kysymyksiä poikkitaiteellisuudesta: miten paljon flamencomusiikki on inspiroinut niin tanssijoita, muusikoita ja vaikka runoilijoita ja antanut puitteet tehdä vapaata tanssiteatteria, jossa eri taiteet juhlivat yhdessä.

Anette Åkerlund

Maailman ympäri Ramónin seurassa

Café Louhi: Ramon Maronier –
World Flamenco!
Louhisali 17.10.2008

Espoon kulttuurikeskuksen Café Louhi -konserttisarja on miellyttävä tuttavuus. Louhisali toimii konserttisalin sijasta klubinäyttämönä anniskeluineen kaikkineen. Lokakuussa sarjassa esiintyi **Ramón Maronier** ystävineen kokonaisuudella nimeltä World Flamenco. Ennakkotekstien mukaan konsertissa ”kokoontuu yhteen flamencon eturivin muusikoita ja tanssijoita. Esityksessä on musiikillisia mausteita myös Brasiiliasta, Intiasta, Ranskasta, Hollannista, Kanadasta, Meksikosta ja Suomesta.” Huh, mikä luettelo!

Ramón Maronier oli koonnut ympärilleen melkoisen joukon ystäviä, jonka antamia mausteita hän lisäsi omaan musiikkimaailmaansa. Välillä liikuttiin enemmän flamencomaisemissa, välillä vähemmän. Illan tunnelma oli kauttaaltaan miellyttävä, ohjelma oli monipuolinen ja yleisön vastaanotto lämmin. Lavalla oli toinen toisiaan parempia muusikkoja kuten huilisti **Kai Olander**, laulaja **Thierry Boisdon**, perkussionisti **Ricardo Padilla**, pianisti-laulaja-palmero **Roni Martin**, basisti **Shane MacKenzie** ja moni, moni muu. Ramonin yhteistyö intialaisen laulajattaren **Peali Mitran** kanssa on jat-

kunut jo kauan, ja intialaisen laulun ja flamencon yhdistämisessä on hienot ajatuksensa. Myös hanuristi **Kiureli Sammallahhti** ja tablansoittaja **Sami Rönkkö** vahvistivat intialaista musiikkimaailmaa. Aivan eri maailmasta olivat hollantilainen **Bram Schermel** ja brasilialainen **Boris Calvo**, jotka tarjosivat kuulijoille kunnon bossa novaa. Näissä kahdessa esimerkissä kiteytyi jo illan ongelma – halutaanko oikeasti löytää yhtäläisyyksiä musiikkilajien kesken vaiko vain soittaa rinnakkain omia musiikkeja? Illan mielenkiintoisinta antia oli esimerkiksi loppu, jolloin Boisdon, Mitra ja **Anette Åkerlund** lauloivat omien kulttuuriensa letroja tangoksen, silloin koettiin että musiikkilajit kohtasivat. Erityisesti pitää myös mainita alegriaksen escobilla, johon oli onnistuneesti lisätty Sammallahden haitari mausteeksi. Lisää tällaisia todellisia kohtaamisia!

Musiikkiantia piristivät tanssillaan **Kaari Martin** ja **Laura Vilhonen**. Martin hallitsi niin rennon alegrian kuin tyylikkään tientosen. Vilhonen pyrähti lavalla lyhyesti useissa kappaleissa, ja illan päätti hänen lapsioppilasryhmänsä rati-riemukkaalla ”Rati riti ralla” -kappaleella. Hauska päätös lämminhenkiselle illalle.

Tove Djupsjöbacka

Haasteita tuutin täydeltä

Minuuden muotoja. Estados del yo koreografia Rafaela Carrasco, tanssi Emilia Aho ja Katja Lundén, musiikki Pablo Suárez ja Juan Antonio Suárez "Canito".

Ranskalainen illallinen
muusikot Markus Jaatinen, Maija Kaunismaa, Eepi Ursin, tanssi Emilia Aho ja Katja Lundén.

Kokoteatteri 28.11.2008

Pitkän linjan flamencotanssijoille ja -opettajille **Emilia Aholle** ja **Katja Lundénille** riitti haastetta heidän järjestämässään Minuuden muotoja -illassa. **Rafaela Carrasco**la tilattu tanssiteos Estados del yo esitteli molemmat taitavana tanssijoina. Varsinkin Katja Lundén on nähty paljon omissa koreografioissaan, joten oli todella mielenkiintoista nähdä hänen tanssivan jonkun muun teosta.

Carrascon tyyli sopii Aholle ja Lundénille hyvin. Seassa on sopivasti flamencon juurevuutta mutta myös monipuolista tanssi-ilmaisua. Suurin osa teoksesta oli vuoropuhelua, lyhyempiä soolopätkiä toistensa jälkeen, jossa pääsi mukavasti keskittymään molempiin tanssijoihin rauhassa, kunnes he kohtasivat lopun bata de cola -laahushameilla tanssitussa duetossa. Sooloista mieleen jäi etenkin Katja Lundénille annettu makea hitaiden liikkeiden pätkä, joka esitteli aivan erilaisen tanssijan, kuin mitä olin tottunut näkemään. Emilia Ahon osuudet olivat nopeita, liikkuvia, sulavia, teknisesti haastavia pyrähdyksiä. Aho selvisi niistä erinomaisesti, joskin välillä voisi miettiä vielä tarkemmin tanssin dynamiikkaa. Carrascon koreografiat on ängetty melko täyteen tavaraa. Jos kaikissa liikkeissä käytetään voimaa, tuntuu tanssi helposti raskaalta, joten olisi mielestäni tärkeää pystyä priorisoimaan, missä liikkeissä käytetään enemmän voimaa ja missä ei. Itse haluaisin mielellään nähdä tanssijan heittäytyvän välillä hyvinkin rennoksi käyttäen sitten jälleen voimaa dynaamisena keinona. Carrasco itse hallitsee tämän tyylin harvinaisen hyvin, häneltä löytyy sekä ylvästä flamencovoimaa että lähes jazztanssimaista rentoutta.

Carrascon teos haastoi molemmat tanssijat antamaan parastaan, ja molemmat ovat varmasti päässeet kehittymään prosessin aikana. Teos oli kokonaisuutena carrascomaisen tyylikäs ja vahvasti sidoksissa **Pablo Suárezin** ja **Caniton** tekemään musiikkiin. Erityisesti pidin maagisesta lopusta.

Illan toisella puoliajalla nähtiin aivan erilainen show, eräänlainen musiikkikabaree, jossa **Maija Kaunismaa** ja **Eepi Ursin** esittivät laulujaan Katja Lundénin ja Emilia Ahon maustaessaan niitä tanssilaan. Kaunismaa ja Ursin ovat karismaattisia lavapersoonia, ja heidän laulunsakin olivat varsin persoonallisia, genreä on vaikea määritellä. **Markus Jaatinen** säesti perkussioilla pienieleisesti mutta tyylikästä. Kokonaisuudessa oli mukavaa lavameininkiä, esimerkiksi lopun sikalaulu oli täysin hultaton.

Toisella puoliajalla Lundénin ja Ahon tanssijuudelle asetettiin jälleen aivan uusia haasteita. Lundénin buleriakselle sukua oleva "Taikuri Ilkikuri" oli kerrassaan hurmaava. Lundénin komediennen kyvyt on todettu jo aiemmin loistaviksi. Ahon "En mene minä pahoihin" oli rakennettu mielenkiintoisesti kokonaisuudeksi, johon sisältyi niin vakavuutta, sairasta huumoria kuin yllättäviä pysähdyksiä rytmittämään kokonaisuutta. Aho rakentaa tanssinsa erittäin musikaaliseksi, ja komediennen rohkeutta irtoaa koko ajan yhä enemmän, tässä kappaleessakin melkoisesti.

Kahden niin erilaisen kokonaisuuden yhdistelmä oli rohkea veto mutta kannattava. Teokset esittelivät aivan erilaiset puolet kahdesta taitavasta tanssijapersoonasta.

Tove Djupsjöbacka

Canelan Tanssitrilogia

Uskosta -Toivosta - Rakkaudesta

*Kolmen naisen tanssin tuotantokeskus **Canela** esitti kolmen aiheen tanssitrilogian Aleksanterin teatterissa lokakuussa.*

Kolme naista oli tilannut soolo-koreografiat kolmelta eri nykytanssijalta. **Annatuuli Saine** tanssi soolonsa nimeltä "Saeta", jonka koreografian oli tehnyt helsinkiläinen tanssija, koreografi **Jyrki Karttunen**. Saetassa tanssija ilmensi uskoaihetta. Saineen härkätaistelijan asu teki tilanteesta juhlavan. Usko vietiin ääri rajoille. Ahdistuneen oloinen tanssija ilmensi mielestäni toivottomuutta ja sivusi seuraavaa toivoteemaa, jota ilmaisi **Anna Palmio** soolossaan, jonka hänelle oli tehnyt **Alpo Aaltokoski**.

Sactan alun bolero-tyylinen musiikki toi mieleen Torero-elokuvan. Klassinen musiikki taas loi teatteritunnelman, ja flamenco oli enää tanssijan koulutus. Tässä koreografiassa nykytanssikoreografian työ näkyi Annatuulin työskentelyssä paljon vapaampana tekniikkana. Annan nykytanssijuus tulee esille vapaassa improvisaatiossa ja tilankäytössä. Myös jalkojen voima ja keskivartalon hallinta tuovat mieleen nykytanssivaikutteen.

Anna Palmion toivo-aiheisen "Eilisen jälkeen" -tanssin koreografina oli toimi-

nut Alpo Aaltokoski. Tanssin pieneleisyys ja askeettisuus toi vahvasti mieleen japanilaisen estetiikan. Anna sai soolossaan esille suuria jännitteitä, mikä ilmeni vahvana häpeän tunteena, jota Anna Palmio intensiivisesti ilmaisi tanssiessaan jäykän näköistä tanssia maassa maaten ja häpeän ilmeitä kasvoilleen tehden. Vahva tulkinta kosketti ja vakuutti.

Lopuksi nähtiin rakkaus, ja ympyrä suljettiin. **Erika Alajärven** "Kolme laulua rakkaudesta" oli ihanan kepeä ja arkaaisella tavalla kaunis verrattuna muihin illan sooloihin. Erikan koreografian oli tehnyt **Arja Raatikainen**, joka oli valinnut sooloon musiikeiksi edellisiä rytmisempää materiaalia: **Anneli Saaristoa** sekä Mari Rykyn laulaman arkistotalenteen rekilaulusäkeistöä "Ei mikään lintu niin korkialle lennä" oman opettajan **Sanna Kurki-Suonion** "Kainuu"-levyn extra-arkistoraidalta sekä Taljankan **Anja Tyrväisen** laulun. Marja Rykyn rekilaulusäkeistö oli mielestäni mielenkiintoinen musiikkivalinta flamencotanssijan teokseen ja tuntui tässä yhteydessä yllättäen modernilta. Samainen säkeistö on

itselleni varsin tuttu lapsuudesta saakka, koska juuri sitä säkeistöä olen kuullut perhepiirissä laulettavan suomalaisena mustalaislauluna. Erikoinen yhteensattuma ja selkeä näyttö siitä, miten suomalainen mustalaismusiikki on suomalaista. Erikan tanssiin palatakseni koreografiassa oli ihania juoksuosuuksia, jossa tanssija otti koko suuren näyttämön omakseen konkreettisesti juosten sen reunalta toiselle helmojaan kannatellen ja tehden itsestään suuren ja värikkään näköisen. Anja Tyrväisen laulussa Erikan tanssiin tuli venäläinen romanttinen olo, ja helmojen heiluttaminen lisäsi jo muutenkin naisellisen tanssin ilmettä.

Erikan Kolme laulua rakkaudesta oli eniten mieleeni, koska sain nähdä siinä selkeästi, miten flamencotanssija voi tanssia nykytanssijan tekemän koreografian viihdeelliseen suomenkieliseen musiikkiin ja pystyä säilyttämään kaiken tämän jälkeen paljon flamenco. Canelan trilogia muistuttaa eri musiikki- ja tanssilajien yhteistyön tärkeydestä ja ennen kaikkea mahdollisuudesta – niin kulttuuripoliittisesti kuin sisällöllisestikin.

Anette Åkerlund

Flamenco pitkäjänteisesti ja tavoitteellisesti - Uudenlainen flamencotanssin koulutusprojekti

Helsingissä alkoi vuoden 2008 alussa flamencotanssija-koreografi **Maija Lepistön** vetämä uusi flamencotanssin koulutusprojekti, jonka tavoitteena on luoda mahdollisuus pitkäjänteiseen ja kunnianhimoiseen harjoitteluun.

Koulutusprojekti on suunnattu edistyneille ja motivoituneille flamencotanssijoille ja -harrastajille. Koulutukseen pyrittiin kurssimuotoisella pääsykokeella.

Kurssilaiset ovat osallistuneet kerran kuussa viikonlopun mittaisille tiiviskursseille. Lisäksi he ovat harjoitelleet viikoittain ryhmälle varatulla harjoitusajalla tai itsenäisesti omalla ajallaan.

Vuoden aikana kurssilla on työstyetty pääosin flamencon tekniikkaa ja koreografiata, mutta myös muuta tanssi- ja vartalotekniikkaa. Lisäksi on perehdytty flamencomusiikkiin ja sen rakenteeseen. Harjoituksia on tehty ryhmässä ja paljon myös yksitellen. Näin jokainen on voinut paremmin kehittää omaa tanssiaan ja vastaavasti tarkastella muiden tapaa tanssia. Kurssilaiset ovat kokeneet, että tällainen työskentelytapa on ollut antoisaa oppimisen kannalta. Kurssiviikonloppuina on opiskeltu viisi tuntia päivässä erilaisia tekniikka- ja koreografiasarjoja. Alussa harjoittelu painottui tekniikkasarjoihin,

joista sitten vähitellen alettiin työstää koreografioita kurssivuoden edetessä.

Flamencon ammattilaisten Katerina La Grecan ja David Pérezin vetämät tiiviskurssit ovat myös sisällyneet monipuoliseen kurssiohjelmaan. Pérez veti fyysisesti haastavan ja kiivastempoisen bulerías-viikonlopun. La Grecan antoisaa viikonloppu puolestaan sisälsi paljon vartalonhallinnan harjoituksia ja opiskelijoiden tanssiasentojen tarkistamista. Harjoituksissa analysoitiin erityisesti mitä vartalonhallinnan alueita kunkin kurssilaisen on hyvä kehittää. Yhtenä kurssiviikonloppuna saatiin myös oppia musiikkialan ammattilaisen, Tove Djupsjöbackan, johdolla. Kurssilla perehdyttiin flamenco-musiikin näkökulmasta. Kuuntelimme, katsoimme videoita ja pohdimme flamencon eri lajeille ominaista liikekieltä sekä musiikin rakenteita. Tutustuimme myös koreografian rakentamiseen. Flamencon historiaakin välähti kurssiohjelmassa.

Tammikuussa 2009 Kanneltalossa esitettävä flamencoteos Rojo huipentaa projektin.

Aino Ahlnäs, Maija Lepistö ja Eveliina Salminen

Tunnottomat, iloiset isovarpaat

Maija Lepistön koulutusprojektiin mukaan pääseminen oli juhlan paikka. Yhtäkkiä tarjoutui mahdollisuus omistautua syvemmin rakkaalle harrastukselle, ihanaa!

Käytännössä olen kuluneen vuoden aikana käynyt monta henkien taistelua. Kymmentuntiset viikonloput tiiviskursseineen ovat tuntuneet ajatuksissa raskailta pitkän työviikon jälkeen. Lisäksi on pitänyt löytää aikaa ryhmän omille harjoituksille viikoittain. Suurin haaste projektissa onkin ollut oman ajankäytön suunnitteleminen.

Kaikesta huolimatta joka kerta tutun tanssialin ovesta astellessani olen tiennyt meneväni juuri sinne, minne haluan. Kurssiviikonloppuina on aherrettu hiki otsalla tekniikkaharjoitusten kanssa ja saatu onnistumisen kokemuksia ynnä kipeitä varpaita. Suuri palkinto on ollut myös tanssin riemu, josta olemme saaneet nauttia Rojo-teosta työsteessämme.

Nyt projektin loppupuolella katsellesani vuotta taaksepäin tunnen oloni varsin tyytyväiseksi. Samantyyppisiä puristuksia suunnitteleville suosittelen kuitenkin virkavapaan hankkimista.

Hikipisaroidemme hedelmiä voitte arvioida Kanneltalossa 9. ja 10.1.2009 klo 19.00.

Nähdään!

Aino Ahlnäs

Tiukkaa tahtia, motivaatiota ja kehittymistä

Lähdin ennakkoluulottomasti ja innoissani projektin pääsykoekurssille. Projekti kuulosti juuri siltä mitä kaipasin: tavoitteellista treenaamista ja sitoutumista tiukkaan harjoitteluun. Tuolloin syksyllä 2007 vasta pari vuotta flamenco tanssineena varauduin kuitenkin siihen, että en tule valituksi ryhmään, koska projektiin haettiin edistyneitä flamencotanssijoita. Päätelin, että yrittänyttä ei laiteta! Flamencon perustaidot omaavana ja 15 vuoden tanssi- ja kilpavoimistelu-uran tuomilla taidoilla lähdin hieman jännittyneenä mutta intoa täynnä kokeeseen. Motivaatio oli korkealla. Olin Maijan kurssilla ensimmäistä kertaa. Tuttuun tapaan parkkeerasin eturiviin ja antauduin oppimaan. Yhteensä kahdeksantuntiset kaksi kurssipäivää vierähtivät nopeasti ja olo oli viikonlopun jälkeen huojentunut ja tyytyväinen. Pidin Maijan opetuksesta paljon ja tein jo kurssilla itselleni lupauksen, että menen Maijan kursseille aina

kun se on mahdollista, vaikka en koulutusprojektiin pääsisi. Kun parin päivän päästä sain sähköpostia, että olen tervetullut projektiin, motivaatio ja innostus vain kasvoivat. Tiesin että minun, vielä flamencon vasta-alkajan, tulee tehdä paljon työtä ja harjoitella kurinalaisesti. Siihen olin enemmän kuin valmis. Tästä alkaa kunnon sukellus flamencon pariin, ja jäin odottamaan innolla tulevia opetusviikonloppuja!

Projektin alusta asti materiaalia tuli paljon ja se painottui tekniikkaharjoituksiin. Projektin tavoitteena oli kehittyä flamencotanssijana, kukin omista lähtökohdistaan käsin. Treenasin ahkerasti ja pikku hiljaa huomasin oppivani jo nopeammin, osaavani enemmän ja kehittyväni kokonaisvaltaisesti tanssijana. Maijan opetus oli selkeää, jämptiä ja kurinalaista, kuitenkin perinteisen flamencomaista keskittyen juuri olennaisiin perustaitoihin joita tanssija tarvitsee. Käytin paljon aikaa

harjoitteluun ja huomasin suurimman osan vapaa-ajastani kuluvan tanssisalilla. Treenaaminen yhdessä ryhmän kanssa antoi myös jaksamista puurtamiseen, sillä yhteistreeneissämme vallitsi hyvä fiilis ja harjoitteluintoa löytyi kaikilta.

Olen katsonut nyt vuotta taaksepäin ja mitä se on tuonut tähän hetkeen. Olen erittäin tyytyväinen koko projektiin ja ennen kaikkea itseni. Olen omalla kohdallani kyennyt toteuttamaan projektin tavoitteen: kehittyä tanssijana. Olen oppinut flamencosta kokonaisvaltaisesti ja tanssitekniikkani on parantunut, olen oppinut löytämään omaa tyyliäni ja pohtimaan suhdettani flamencoon. Projekti on antanut motivaatiota opiskella flamenco ja työstää projektin päätyttyä esitettävää flamencoteosta Rojo. Nyt Rojon ensi-illan häämöttäessä on hyvä katsoa avoimin mielin tulevaan ja kiittää kaikkia projektissa mukana olleita tehokkaasta vuodesta!

Eveliina Salminen

Miljoona ahaa-elämystä!

Mielestäni kurssi on ollut todella antoisa. Se on sopinut hyvin aikatauluhihini lukion ohella, vaikka muita harrastuksia onkin viisi kertaa viikossa. Aluksi harmitti, kun en päässyt Helsinkiin harjoittelemaan muiden kanssa melkein ollenkaan ja itselle oli aluksi hankalaa löytää treenauspaikkaa, mutta onneksi Emmi löytyi Hämeenlinnasta niin pystyi silloin tällöin treenaamaan siellä kaverin kanssa. Ja nyt olen koululla harjoitellut (tosin koputusten kanssa täytyy siellä olla varovainen).

Alussa uutta materiaalia tuli todella paljon ja tuntui, ettei pää pysy mukana ollenkaan. Mutta kotona sulatelllessani uusia asioita ja harjoitellessani itsenäni, opin pikkuhiljaa sisäistämään niitä. Eivät ne olleetkaan niin ylitsepääsemättömiä, kuin luulin. Se vaati vain totuttelemista, että kaikki liikkeet eivät onnistu ensimmäisellä kertaa täydellisesti, vaan myös omaa aikaa on uhrattava niiden kertaukselle ja hioomiselle. Se oli mukavaa, että oli myös vierailevia opettajia, koska siten omaa tanssiaan pystyi tarkastelemaan ja kehittämään monesta eri näkökulmasta. Toven ja Katerinan kurssit täytyy varsinkin ylistää! Koin miljoona ahaa-elämystä niiden aikana. Ja niillä kurssilla sai tarkennusta moniin asioihin ja syitä, miksi flamencossa tehdään näin ja noin tai miksi piruetti kannattaa tehdä näin tai noin. Tove ja Katerina perustelivat operustaan ehkä enemmän kuin David.

On tärkeää, että meidän osallistujien erilaiset lähtökohdat on mainittu muutamaa otteeseen, koska se kannustaa myös muita tulemaan vastaaville kurssille, eikä tarvitse pelätä, että pysyykö perässä, tekee omien kykyjensä mukaisesti. Yhteishenkikin on ollut hyvä, eikä ole ollut mitään kilpailua tai syrjintää. Ja nuoria kannattaa kanssa rohkaista. Minäkin olen pysynyt ihan hyvin mukana, vaikka olenkin muita nuorempi. Pitää vain lähteä rohkeasti ja hyvällä asenteella mukaan!

Marja Rautakorpi

Vielä yksi näkökulma...

Itselleni tämän kaltainen projekti sopi loistavasti. Olin jo pitkään voinut ottaa suuremman vastuun omasta treenistäni, mutta kun on...niin vähän aikaa, vähän laiska.. tai tottunut opettajajohtoiseen harrastamiseen. On helppoa jättää kehittyminen sen varaan, mitä opettaja tunneilla vaatii tekemään. Ja jos ei tänään muista, niin ensi viikolla kerrataan.

Oikeastihan yksin treenaaminen on vähän pelottavaa... ei oikein keksi mitä tekisi, vaikka materiaalia on paljon. Ja kaikki, mitä tekee, kuulostaa aluksi orvolta ja epävarmalta. Ja sitten loppuu itsekuri ja piruetit jää tekemättä.

Maijan projektissa on kaikki mitä tarvitaan: taitava opettaja ja selvä tavoite, jokaisen oma kehittyminen flamenco-tanssijana. Sopivasti vertaistukea ja tuleva loppunäytös motivoimassa. Kuukauden sykli on osoittautunut sopivaksi, väliviikot ovat yleensä riittäneet opeteltavan asian sisäistämiseen. (ensimmäinen treenikerta tihrustetaan kameroiden näyttöjä, mitä ihmettä siellä viimeksi opittiinkaan, toisella otetaan kuviot paremmin haltuun ja kolmannella kerralla ehtii jo kerrata vanhojakin) Yhteistreenit olivat keväällä hyvin vaihtelevia, riippuen läsnäolijoista. Se oli varsin opettavaista. Toisaalta, nyt syksyllä näyttää olevan vakiintuneempaa, ketkä treenaavat keskenään, ja treenit sujuvat aika hyvällä rutiinilla, yhteisymmärryksessä mitä tehdään seuraavaksi. Parasta ja vaikeinta on ollut yhdessä pätkäileminen, palmasten teko toiselle ja kompaksen saaminen kohdilleen. Uskon, että projektin aikana kyky analysoida liikkeitä ja korjata itse itseään on kasvanut meillä kaikilla.

On varmasti pikkujuttuja, joita kannattaa tulevilla projekteissa miettiä, miten tehdä paremmin, mutta kokonaisuus on ollut enemmän kuin toimiva. Tekniikan työstö alkuvuonna, loistavat vierailevat opettajat ja nyt uusi haaste tanssia koreografiaa live-musiikkiin.

Kiitos Maija ja muut kurssilaiset jo nyt, vaikka vielä meillä on loppukiri edessä.

Liisa Pekonen

Koulutusprojekti opettajan näkökulmasta

Flamenccon koulutusprojekti sai alkunsa halustani nähdä opiskelijoiden edistyvän ja todella omaksuman opetetut asiat. Yksittäisillä lyhyillä tiiviskursseilla ei tähän ollut mahdollisuutta, ja omasta jatko-opiskelustani johtuen en voinut opettaa säännöllisemmin. Minua kiehtoi myös ajatus koota yhteen ryhmä, jota yhdistää ammattimainen ja tavoitteellinen suhtautuminen tanssinopiskeluun. Halusin ohjata opiskelijoita, jotka ovat valmiita panostamaan haastelliseen ja vaativaan edistymistapaan ja ennen kaikkea ottamaan itse vastuuta omasta edistymisestään. Yksi koulutuksen peruslähtökohdista oli antaa osallistujille tiiviiden viikonloppukurssien aikana paljon materiaalia – aluksi tekniikkaharjoituksia ja myöhemmin koreografiaa – jota kaikki voivat omaan tahtiinsa harjoitella ja omaksua. Tätä varten varasin ryhmälle vapaata treeniaikaa, alkuun kaksi ja myöhemmin viisi tuntia viikossa.

Puolessa välissä kurssia pyysin osallistujilta kirjallista palautetta. Olen koonnut tähän tekstiin otteita saamistani vastauksista. Kurssimuotoisuuden hyötyjä ja haittoja osallistujat kommentoivat vuoden puolessa välissä näin:

"Kurssimuotoinen koulutus on kannustanut itsenäiseen harjoitteluun. Silloin joutuu itse pohtimaan ja miettimään asioita hieman syvällisemmin, eikä opettaja ole aina korjaamassa virheitä vaan pitää itse tunnistaa omat virheensä. Ja jos onnistuu itse huomaamaan jonkun virheen, se jää paremmin mieleen."

"Opiskelu on ollut tiivistä ja opetus hyvää. Olen hyötynyt tästä paljon, tekniikkani on omasta mielestäni kehittynyt. Olen harjoitellut ahkerasti ja käynyt läpi materiaalia ja se on varmasti edesauttanut kehittymään. Viikkotunneilla ei edetä näin nopeasti tai opetella näin paljon uusia juttuja, haastavuus ja vaikeustaso/vaativuus ovat myös alhaisemmat."

"Joskus tulee niin paljon uutta asiaa, ettei meinaa muistaa kaikkea. Ja joitain asioita ei välttämättä ehditä käymään yhä huolellisesti kuin viikkotunneilla."

"Kurssiviikonloppujen välillä on ainakin nyt kahden peräkkäisen vierailijan jälkeen liian pitkä tauko; en muista enää kaikkia alkuvuoden juttuja."

"Kurssimuotoisessa tanssinopiskelussa hyvää on se intensiivisyys ja kokonaisvaltai-

suus, jolla kymmenen tuntia tehdään töitä hiki hatussa."

"Kun treenaa 10h kahdessa päivässä, ei ehdi omaksua niin paljon kun haluaisi, tulee erilainen "paine" oppia kaikki nopeasti ja heti kuin viikkotunnilla."

"Minua kiehtoi myös ajatus koota yhteen ryhmä, jota yhdistää ammattimainen ja tavoitteellinen suhtautuminen tanssinopiskeluun."

"Kun on taas päässyt vähän treenausvauhtiin se viikonlopun 5+5 h ei ole paha ollenkaan."

"Viikkotunteihin verrattuna on hyvä, että tässä porukassa kaikki ovat motivoituneita treenaamaan kunnolla ja halukkaita auttamaan muita."

Itsenäistä harjoittelua ja ryhmätreeniä

Osa porukasta on treenannut ja ylläpitänyt koulutuksessa opittua yksin omaan tahtiin. Koulutukseen liittyvää vapaata treeniaikaa käyttäneet ovat yhteistreenissä saaneet apua toisiltaan ja motivoineet toisiaan lähtemään treeneihin.

"Treenit ovat olleet tehokkaita ja hyviä opitun kertaamiseen ja harjoitteluun. Tehokkaampaa minulle kuin yksin treenaaminen. Ryhmässä tekeminen motivoi ja toisilta oppii aina!"

"Vapaan yhteistreenin merkitys minulle on ollut suuri. On voinut kysyä epäselviä asioita. Treenit toimi alkukeväästä paremmin. Puolivälissä kurssia treeneissä on selvästi ihmisillä ollut motivaatio aika alhaalla, eikä siellä ole tehty yhtä täysillä kuin alussa."

"Vapaa yhteistreeni on toiminut mielestäni vaihtelevasti. Yleensä treenien ns. vetojohtajuus on kaatunut aina samojen ihmisten niskaan, joka ajoittain on ärsyttävääkin."

"Meidän omat treenit on opettavaisia. Kun eri kerroilla on eri tyypit paikalla on treenit aina erilaiset. Joskus joku ottaa mää-

rätietoisemman roolin ja joskus itse joutuu ottamaan. Ja joskus vaan pätkäillään, eikä kukaan oikein muista. Mutta nimenomaan tekee hyvää, ettei ole opettaja aina opettamassa. Ja on myös hyvä, että on muitakin, ettei yksin tarte olla ihan pulassa."

Edistyneet, keskitaso...oma taso?

Ryhmän sisäiset tasoerot olivat varsinkin koulutuksen alkuvaiheessa aika suuria. Tämä on häirinnyt välillä varsinkin nopeimpia oppijoita ja niitä, joiden perustiedot flamencosta olivat jo alussa vahvat. Toisaalta tärkeä omaan tekemiseen keskittyminen on kasvanut monien kohdalla koulutuksen aikana. Monet ovat myös "oppineet oppimaan". Opettajan näkökulmasta on ollut erityisen palkitsevaa, että opintojensa alkuvaiheessa olevat ovat päässeet näkemään edistyneempiä tanssijoita tunti-ilanteessa ja ottaneet oppimisen haasteen vastaan edistyen nopeasti. Muiden huomioon ottaminen opetustilanteessa on parantunut vuoden aikana, opiskelijat ovat oppineet ottamaan vastuuta toisistaan ja ajamaan kaikkien yhteistä asiaa sen sijaan että keskittyttäisiin siihen oppiiko joku hitaammin vai nopeammin.

"Tiesin aloittaessani, että en ole samalla tasolla teknisesti kuin suurin osa ryhmästä. Otin kehittymisen haasteena ja vaativa taso ja vaativat jutut ovat edesauttaneet teknisten taitojeni kehittymistä."

"Olen ollut tyytyväinen. Ryhmä tosin on niin eritasoista, että toimivuus opetuksellisesti on ajoittain tökkinyt pahasti, vaikka kokonaisuutena se on kuitenkin ollut hyvä. Olen saanut uutta näkökulmaa flamencoon tanssina, omaan itseeni treenaajana ja omaan treenaamiseen. Vaikka ryhmän eritasoisuus on ajoittain tuntunut ärsyttävältä, niin olen oppinut kääntämään tämän oppimistilanteeksi. Jos joku tekee väärin, niin on oppinut kuuntelemaan ja miettimään missä ja miten se tekee väärin. Tärkein oppi omalla kohdallani lienee tähän asti ollut, että on oppinut kilpailemaan itsensä kanssa treenitilanteessa keskittyen niin, että sulkee pois ympärillä olevat muut treenaajat. Olet opettaja, joka pystyy luomaan treenitunneille välittömän tunnelman ja yksin teetetävissä harjoituksissa omalta osaltaan pystyt sulkemaan muut ympärillä olevat ihmiset pois. Se on hienoa ja erikoista taitoa."

"Kurssin vaativuustaso on oikeastaan ollut ihan kohdallaan, ei mitenkään liian helppoa. Ongelmana on ehkä ollut kuitenkin ryhmän epätasaisuus. Tämä tietenkin vaikuttaa motivaatioon: "treenaamattakin pärjään joukossa"- asenne ei tietenkään ole kovin rakentava."

"Oma työpanos on mielestäni todella tärkeää. Se kuinka paljon oppii ja sisäistää asioita on pääosin kiinni siitä, kuinka paljon on valmis panostamaan sen eteen."

"Kurssi on vaativa, mutta selviän siitä kun harjoittelen kurssiviikonloppujen ulkopuolella."

"Kurssin vaativuustaso on ollut koutuullisen riittävä. Monet koputukset ym. ovat olleet haastavia, joita on pitänyt miettiä pitkäänkin ennen kuin ne on saanut sujumaan (eikä kaikki suju varmaan vieläkään tarpeeksi hyvin). Mutta välillä on myös tuntunut siltä, että tekninen taso voisi olla kovempikin."

"Flamencorytmiikka on selkeytynyt niiltä osin mitä paloja on tehty ja parantanut keskittymään rytmiikan kuunteleminen. Vaikka tekniikkaharjoitukset eivät ole

olleet teknillisesti niin hankalia, on ne kuitenkin tempoa muuttamalla lisänneet haastetta ja sitä kautta tehneet siitä vaikeampaa. Omaan treenaamiseen olen saanut loistavia tekniikkaharjoituspätkiä, joista tiettyjä olen tehnyt aina yksin treenatessani."

"Olen ymmärtänyt flamencosta paljon enemmän ja oppinut todella paljon kaikkea uutta. Myös se on ollut mukavaa, että kaikki ovat saaneet henkilökohtaista palautetta."

Vierailevia opettajia, erilaisia opetustyyliä

Oman osansa koulutukseen toivat vieraillevat tanssinopettajat Katerina La Greca ja David Pérez. Katerinan kurssin oli tarkoitus tuoda vartalonhallintaan tekniikkaa ja tietämystä muista tanssilajeista ja keskittyä tekemisen laatuun. David antoi oppilaille paljon materiaalia; perinteistä flamenco, perusrytmejä ja omaa erityisalaansa buleriaa, sekä teetti paljon jalkatekniikkaharjoituksia. Kursseista pidettiin, tosin monet kokivat että Davidin kurssilla tehtiin liian paljon liian lyhy-

essä ajassa. Tove Djupsjöbackan flamencotietämyskurssilla keskityttiin flamencon ymmärtämisen kannalta ehdottoman tärkeään teoriaan, johon syventymiseen ei tanssitunneilla aina riittänyt aika. Kurssilla käytiin läpi mm. musiikin ja tanssin rakennetta ja palojen erityispiirteitä. Opiskelijat saivat myös vaikuttaa teoriakurssiin esittämällä etukäteen kysymyksiä ja toivomalla aihepiirejä.

"Katerinan kurssin ansioista koin monta "ahaa-elämystä" flamencon suhteen, koska hän osasi todella hyvin selittää miksi tehdään näin ja noin. Hän auttoi meitä itse huomaamaan omia virheitämme, mistä on jatkossa valtavasti hyötyä. Hänen opetuksensa oli kehittävä ja tavallaan kaiken perusta minkä päälle on jatkossa hyvä rakentaa lisää. Hän kiinnitti todella paljon huomiota vartaloon mikä on mielestäni hyvä, koska flamencossa sen käyttö on todella tärkeää. Davidin kurssi painottui enemmän jalkatekniikkaan. Siellä tuntui tulevan todella paljon asiaa todella nopeasti. Tai jotenkin tunnilla edettiin tosi nopeasti eteenpäin. Mutta ymmärsin kyllä suu-

rin piirtein kaiken, vaikei kaikki tunnilla onnistunutkaan. Jossain vaiheessa minulla meni kaikki energia muistamiseen että mitä tulee seuraavaksi ja unohdin tekniikan harjoittelun kokonaan.”

”Mielestäni Katerina ja David olivat oikein hyvät valinnat vieraileviksi opettajiksi, koska he olivat molemmat hyvin erilaisia, niin sain paremman käsityksen flamencosta. Ja he olivat myös ammattitaitoisia, joten heidän tunnillaan oli ilo olla.”

”Loistavat kurssit. Molemmilla opettajilla olivat hyvät pedagogiset taidot. Monipuoliset opetustunnit, varsinkin Katarinan kohdalla, antoivat paljon ja sain monta ahaa-elämystä.”

”Katerina oli erittäin positiivinen yllätys. Opin asioista, joista jo luulin tietäneeni, paljon uutta. Davidin kurssi oli hyödyllinen jalkatekniikan kannalta, mutta jäi osaltaan vähän epäselväksi.”

”Katerinan kurssista ja persoonasta pidin valtavasti! Kurssilta sai paljon hyviä vinkkejä tanssiasentoon ja vartalon kannatukseen ym. Loistava kurssi! Davidin kurssilla tehtiin ehkä liikaa koreografiaa kerralla.”

”Katerina oli superhyvä. Davidista en tykännyt ihan niin paljon, mutta hyvä sekin. Sillä oli espanjalainen jalkatekniikkatempo, jota on hyvä treenata. Ei liian vaikeita juttuja, mutta silti tuli kyllä pää pyörälle viikonlopusta.”

”Molemmat opettajat olivat todella ammattitaitoisia. Davidin kurssi oli itselleni aika vaativa, paljon materiaalia ja teknisesti vaikeaa, en sisäistänyt kaikkea heti. Harjoittelua siis!”

Musiikki motivaation lähteenä

Koulutuksen alkuvaiheessa keskityttiin lähinnä tekniikan harjoitteluun ja kurssin suurimmat narinat kuuluivatkin musiikin puutteesta. Joonaksen ja La Pandillan mukaantulo projektiin ja musiikin kuuleminen selvästi innosti tanssijoita, ja tanssijoiden näkeminen ensimmäisissä yhteistreeneissä puolestaan inspiroi Joonasta luomaan uutta musiikkia!

”Jotta tekniikan lisäksi saatais tanssillisuutta ja saisi palot soimaan sisällä, mikä on ehkä vaikeinta, kaipaisin musiikkia.”

”Olisin kaivannut musiikkiin tekemistä enemmän ja musiikin käyttöä mm. koputuksissakin.”

”La Pandillan musiikki kuulostaa todella hyvältä!”

”Guajiramusa jota soittit viime viikonloppuna oli tosi vänkä versio, ei niin helteessä laiskistunut...”

Rojo – tanssiteos loppunäytöksenä

Koulutusprojektin loppunäytöksenä toteutettavan tanssiteoksen merkitys on moniosainen. Se innostaa opiskelijoita tarjoten konkreettisen syyn tekniikan harjoitteluun, ja samalla mahdollistaa harjoittelun tuloksen esittelyn yleisölle. Varsinaisen oppilasnäytöksen sijaan halusin toteuttaa teoksen yleisöä ajatellen kiinnostavammassa muodossa, suuren ryhmän tanssiteoksena. Ammattimusiikkien osallistuminen esitykseen tarjoaa opiskelijoille ammattimaisen esiintymislanteen. Eteläsuomalaisten tanssijoiden ja pohjoissuomalaisten muusikoiden yhtei-

nen projekti auttaa toivottavasti luomaan uusia kontakteja suomalaisten flamencojen välille ja on omiaan innoittamaan edistyneitä harrastajia ammatillisuutta kohti ja siten ehkä kasvattamaan flamencon taitteen tasoa Suomessa.

”Odotan innolla loppunäytöksen tekoa ja toivottavasti meillä kaikilla tulee siitä yhdessä tekemisen ilon tunne, ettei se ole kenellekään mitään pakkopullaa.”

”Olen ollut tyytyväinen tekniikan tekoon. Itsehän tässä haluan kehittyä. Mutta on kyllä ihanaa kerrankin tehdä myös joku ”oikea” esitys..”

Open mieltä lämmittää tietenkin että koulutuksesta on koettu olleen hyötyä.

”Kiitos paljon tähänastisesta opetuksesta. Olemme sinulle kiitoksen velkaa, kun järjestit meille tällaisen upean mahdollisuuden!”

”Olen oppinut flamencosta kokonaisuutena tämän myötä todella paljon!”

”Olen oppinut flamencosta todella paljon tämän koulutuksen kautta. Se on myös herättänyt entistä enemmän kiinnostusta flamenco kohtaan. Kyllä ehdottomasti lähtisin uudestaan tällaiselle kurssille, koska olen hyötynyt siitä niin paljon.”

”Mun on vaikea uskoa, että tää loppuu vuodenvaihteessa.. jatketaanko?”

Jatketaan vaan!

Maija Lepistö

lainaukset oppilaiden palautteista

Mitä annettavaa ruotsalaisilla flamencoilla on suomalaisille flamencoille, Pia Pohjakallio?

Tukholman tanssikorkeakoulun flamencopedagogilinjalla uudet opiskelijat aloittavat vuosittain ammattiin vievät opintonsa. Yksi kuluva lukuvuoden valituista on tukholmalainen Pia Pohjakallio.

1. Millaiselta on tuntunut aloittaa opinnot Danshögskolanissa flamenco-tanssilinjalla ja mitä Danshögskolaani kuuluu? Keitä opettajia sinulla on? Onko teillä paljon espanjalaisia flamencotanssijoita pitämässä koululla intensiivikursseja? Mitä aineita teidän opetustarjontaanne kuuluu? Onko paljon tanssitekniikkaa? Entä muita tanssilajeja? Lukuaineita?

On aivan uskomatonta saada mahdollisuus kokopäiväisesti elää flamenco täällä pohjoisessa. Koulutus, jota käyn, antaa minulle valmistuessani tanssipedagogin kandidaattitutkinnon, pääaineenani flamenco. Puhtaan flamencoteorian lisäksi teoreettisiin kursseihin kuuluu pedagogiikkaa, didaktiikkaa, kompositiota, taide- ja kulttuuritiedettä, anatomiaa ym. Koska Danshögskolan haluaa kaikilla oppilaillaan olevan monipuolisen tanssitaustan valmistuessaan, treenaamme myös streettiä (locking, breaking, new style - kaikkea!), jazzia, modernia, klassista balettia, erimuotoisia improvisaatiotapoja, musiikkiteoriaa, rytmikkaa yms. Flamenco aineena meillä on ensimmäisen vuoden aikana vähemmän, mutta niin kuin kaikissa korkeakouluopinnoissa, siitä ottaa irti sen, mitä itse katsoo tarvitsevänsä. Studioita löytyy omiin projekteihin! Danshögskolanissa tapahtuu paljon, ja tällä hetkellä koko pedagogiksi opiskeleva luokkamme käy flamencotunneilla! Flamencon pääopettaja **Beata Alvingin** ollessa äitiyslomalla hänen työtään hoitaa **Tina Wezelius** ja **Maria Pröckl-Steen**, sekä myös Clasico Españolaan perehty-

KIRSTI HÄKKINEN

nyt **Anna-Karin Stähle** ja **Jannie Berggren**, joilla kaikilla on syvä teoreettinen sekä tanssillinen perehtyminen flamenco. Musiikkiteoriasta ja kitaran soittamisesta vastaa tunneillamme **Erik Steen**, ja lauluun saamme tutustua keväällä koko luokkamme kanssa. Espanjalaisten opettajien kanssa yhteistyö on ymmärtääkseni työn alla, ja heitä on ollut koululla aikaisemmin. Itse koulutuksella on uusi muoto, ja olemme luokkakaverini **Siri Salmisen** kanssa ensimmäiset flamenco-oppilaat, jotka valmistuvat uuden systeemin kautta - mikä myös antaa meille

mahdollisuuden esittää toiveita kurssien muodosta

2. Kuulin, että Danshögskolan miettii flamencolinjan lopettamista vähäisen bakijamäärän takia. Miten koettämän? Miten Tukholman flamenco voitaisiin edistää kulttuuripolitiikassa niin, että Danshögskolan kokisi flamencon oleellisenä osana opetusohjelmaansa?

Ikävä kyllä flamenco vaikuttaa olevan hieman alikunnossa täällä Tukholman puolella - toivottavasti väliaikaisesti! Hieman outoa on, että aine on ollut oleellinen osa koulutusta Danshögskolanin

perustamisesta lähtien, joten esimerkiksi teoreettista yleishistoriaa luulisi löytävän runsaasti myös niille, joilla on muita pääaineita. Silti sitä ei vielä ole näkynyt yhteisillä kursseillamme. Sitä tulee lisää myöhemmin koulutuksessa. Mielestäni olisi hyvin tärkeää jo alkuvaiheessa lisätä kaikkien oppilaitten tietoisuutta tämän päivän tanssityyleistä, ja sen kautta löytää flamencolle varma paikka kaikissa muodoissaan. Minulla on kuitenkin hyvin positiivinen kuva tulevaisuudesta, kun huomaa, miten kurssitoverini ja muutkin koulun oppilaat osoittavat suurta innostusta flamencoön ja pitävät sitä itseltään selvänä osana opetustarjontaa. Uskallan jopa väittää, että olemme jonkunlaisen paradigmanmuutoksen keskellä! Danshögskolanissa flamenco on pitäisi löytää yleiskoulutuksellinen teoriapuoli, jotta se ei häviäisi. Flamenco ei näy tarpeeksi lavoillamme, ja alkeiskurssit eivät myöskään saa tarpeeksi uusia oppilaita. Kulttuuripoliitiikassa pitäisi flamenco nostaa pinnalle ja tiedostaa se taidemuotona.

3. Millä tavalla koet ruotsalaisen flamencon eroavan suomalaisesta flamencosta? Onko ruotsalainen mentaliteetti antanut vaikutteita siellä tehtävään flamencoön eri tavalla kuin suomalaisten jäykäksi mielletty mentaliteetti täällä Suomessa tehtävään flamencoön? Entä mitä annettavaa ruotsalaisilla flamencoilla olisi suomalaisille flamencoille ja päinvastoin?

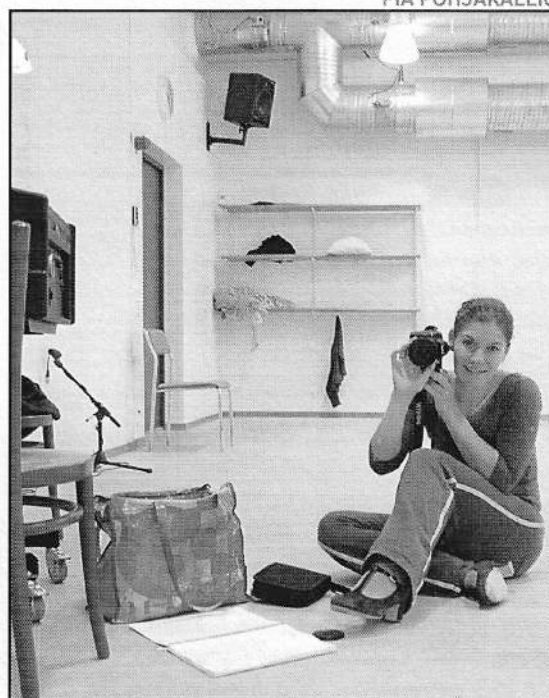
Mielestäni on ehkä vaikea määritellä niinkään suuria eroja ruotsalaisen ja suomalaisen flamencon välillä, jos itse flamencosta puhutaan. Minulle flamenco on sitä totuutta ja aitoutta, joka löytyy itse yksilöstä – oli hän sitten suomalainen, ruotsalainen tai espanjalainen. Sitä vastoin voin heti sanoa siitä, mitä näemme lavoilla ja teattereissa, että meillä täällä Tukholmassa on paljon oppimista! Suomessa on toistakymmentä vuotta, ja flamencon rooli musiikki- ja tanssifestivaaleilla vaikuttaa Suomessa olevan itsestään selvä. Flamenco on aktiivinen osa kulttuuria aivan eri ulottuvuudella kuin täällä Ruotsissa. Se vähä, mitä ehdin täältä käsin nähdä tai kuulla, on mielestäni myös kaukana jäykästä. Toivoisin ylipäättään enemmän tapaamisia flamencon merkeissä maitten ja muitten rajojen yli!

4. Miten hyväksi vaihtoehdoksi koet flamencotanssiopinnot Ruotsissa tai ylipäättään Pohjoismaissa? Onhan flamencon paikka Espanja. Oletko käynyt Espanjassa kursseilla? Entä onko Danshögskolanissa hyvät mahdollisuudet lähteä vaihtoon Espanjaan esimer-

kiksi Christina Heerenin fundacioniin?

Olin tietoinen, mitä Danshögskolanin flamenco-opinnoilta oli odotettavissa, ja hain kouluun yhtä paljon pedagogiopinnojen takia kun flamencon. Kun koulu sitten alkoi, tajusin ja tajuan vieläkin päivittäin, kuinka ihastuttavaan tilanteeseen olen itseni saattanut. Saan täysipäiväisesti elää flamencoä, kokea ja kokeilla uutta, oppia, kysyä, ja varsinkin löytää aikaa tekemiseen. Mikä on meidän identiteettimme flamencoihmisinä pohjoismaissa – tai missä Espanjan ulkopuolella olevassa maassa tahansa? Mikä flamencossa vetää puoleensa? Kun vastaan kysymykseen itseni kohdalla, on vastaus aika kaukana Espanjasta! Flamencon paikka on minulle yhtä paljon Suomi tai Ruotsi kuin Espanja – en minä voi syntyä kesken kaiken uudestaan espanjalaiseksi saadakseni elää flamencoä. Kaikki me, jotka elämme flamencoä täällä olemme eläviä todisteita siitä! Totta kai flamencotaiteilijoiden ja flamencojen määrä Espanjassa on suuri, joten näen osan tulevaisuudestani Espanjassa – siellä löytyy valinnanvaraa. Olen myös käynyt Suomessa ja Ruotsissa mahdollisuuksien mukaan kursseilla, ja huomaa pedagogien uskomattoman osaamisen täällä meillä. Koen myös, että kolme vuotta flamencokoulutusta ei ole tarpeeksi, jos haluaa jatkaa kehittymistä. Jatkokoulutusta pitää hakea joka tapauksessa. Opettajavalintoihini tulee todennäköisesti tulevaisuudessa kuulumaan niin ruotsalaisia kuin espanjalaisia opettajia. Loppukesästä 2008 olin Espanjassa tanssimassa **Manuela Rioksen** tunneilla, ja alkukesästä tanssin **Ann Sehlstedtin** kursseilla. Vaikka kurssien sisältö oli erilainen, tunsin kuitenkin kummanikin antavan minulle hyvin paljon. Vaihto-opintojen mahdollistamiseksi täytyy löytää koulu, joka antaa korkeakoulutasoista opetusta. Tätä ymmärtääkseni yritetään juuri nyt selvittää. Odotamme jännityksellä! Pieni koulu kun on, Danshögskolanissa on kaikki mahdollista sille, joka haluaa.

5. Kerroit, että flamencolinjalla opiskelee vain yksi tyttö sinun lisäksi. Onko pieni oppilasmäärä ollut hyvä puoli, varmaan se on ainakin mahdollistanut välittömämmän ja henkilökohtaisem-

man kontaktin ja yhteistyön opettajan kanssa?

Kuten sanottu, Danshögskolan on sen verran pieni koulu, että välitön ja henkilökohtainen suhde opettajiin, prefekteihin ja myös rehtoriin on aina mahdollista. Tällä hetkellä meillä on hyvin vähän flamencoä lukujärjestyksessä, joten kontakti opettajiemme on enemmän keskustelu-puoleista. Suomalaisentyisen luokkaverini Sirin kanssa keskustelu on myös antavaa ja kiinnostavaa. Olemme kaksi erilaista ihmistä, joten eri näkökulmia löytyy paljon. Tottakai toivoisin, että flamenco-oppilaita olisi enemmän, toisaalta kommunikaatiomahdollisuutemme opettajien kanssa on suurempi näin.

6. Onko Danshögskolanin oppilailla paljon keikkoja jo opiskeluaikana? Entä milloin teet oman teoksen?

Lava on paikka, jossa saamme jatkuvasti eri muodoissa viettää aikaamme. Yhtä tärkeää on, että jokainen tanssija ja pedagogi, joka valmistuu koulusta, myös tietää, mitä elämä tanssijana ja pedagogina pitää sisällään, mihin malleihin pitää muotoutua ja mitä pystyy itse muuttamaan. Keikkojen määrä riippuu tanssijasta itsestään. Minulla on ollut fantastinen tuuri; olen löytänyt mahtavan kitaristin ja laulajan, joiden kanssa pystyn jo nyt tekemään erilaisia pienempiä keikkoja! Tällä hetkellä etsimme ja paikallistamme yhdessä flamencoä itsessämme. Meillä on oma, toistaiseksi pieni repertoarimme, mutta tie johonkin, jota voisi kutsua teokseksi, ei vielä ole muodostunut, joten en vielä sano mitään!

Anette Åkerlund

Olen kirjoittanut tätä kauan, ensimmäinen valhe.

Olen yrittänyt tehdä tätä jo kauan. Puhunut mielettömästi puhelimesta,
unesta jossa sinä saat lapsen. Kerrot unen jossa
hampaan irtoaminen on kuolema. Jätän kertomatta

kaipaam kosketusta, televisiolempi kaukosäätimellä ei riitä,
tirkistely muiden elämään. Anteeksi, mahdolliseen elämään.

Olen ihmetellyt miten sanot ei. Kuinka e ja i ovat kirjaimia, eivät ne
tarkoita mitään. Olen oppinut sanoista niiden kovan pinnan, kuinka on
vaiva johon on paljon lääkäreitä.

Olen odotellut soittoasi perjantaiyönä kun olet syömässä
miehesi kanssa. Lukenut itsestäni kirjasta, käynyt ulkona
muiden naisten kanssa. Pettänyt niin paljon

kadun kivetkin liikkuvat jalkojeni alla.

Tommi Parkko

Teoksesta Sileäksi puhuttu
Tammi 2004

Flamencoyhtye La Pandilla debyyttilevy ilmestyi 10.10.2008

Oululainen flamencoyhtye **La Pandilla** (suom. porukka, jengi, sakki) julkaisi ensimmäisen pohjoissuomalaisen flamencopitkäsoiton loka-kuussa. Kokoonpano matkusti toukokuussa 2008 viikoksi Kemiin **Ahti Kortelaisen** Ticotico Studiolle ja sai aikaan yhdeksästä **Joonas Wideniuksen** säveltämästä kappaleesta koostuvan kokonaisuuden. Yhtyeen nimeä kantava albumi edustaa tyyllisesti flamenco nuevoa. Bändin kitaristi Joonas Widenius toimi myös levyn tuottajana. Muut La Pandillan jäsenet ovat huilisti **Pekka Elsilä**, basisti **Katariina Kuure**, laulaja **Anna Murtola** sekä perkussionistit **Pauliina Kauppila** (cajón, conga, rumpusetti, udu jne.) ja **Katariina Widenius** (palmas, shakerit, djembe, taustalaulu jne.). Esittävän säveltaiteen edistämiskeskus (ESEK) myönsi avustuksen La Pandillan masternauhan kuluihin.

Vuonna 2005 perustettu kokoonpano juhlisti ensilevyänsä Teatteri Riossa, Oulussa perjantaina 10.10.2008 levynjulkaisukonsertin merkeissä. La Pandilla tarjosi runsaslukuiselle yleisölleen kaksi settiä, joista ensimmäinen oli läpileikkaus bändin historiasta. **Moraito Chicon** ja **Paco de Lucian** hitit saivat rinnalleen **Gerardo Nuñezin** modernimpia kappaleita ja Katariina Wideniuksen säveltämän pianobulerían ensiesityksen. Konsertin jälkipuolisko koostui puolestaan La Pandillan levyltä löytyvistä kappaleista. Tunnelmat vaihtelivat perinteisestä cantíflaksesta tykittävään rumpusettitangokseen ja seesteiseen farrucaan huipentuen improbuleriaan, jossa heittäydyttiin myös tanssin vietäviksi.

La Pandillan levyä voi ostaa Helsingissä Flamen-coshopista, Digeliukselta ja netistä bändin nettisivujen (www.lapandilla.org) kautta. Nettisivuilta löytyy myös biisinäytteitä.

Katariina Widenius

Ei Toro Toro vaan Poro Poro!

Helmikuun alussa Oulun Tori muuttuu Euroopan eteläisimmän ja pohjoisimman kulttuurin kohtaamispaikaksi kun oululaiset saavat jälleen ihmeteltäväkseen flamencoesityksiä, flamencopukujen ja lapinpukujen loistoa sekä aitojen saamelaiskäsitöiden ja muiden valikoitujen tuotteiden täyttämiä laavuja. Oulussa järjestetään 7. ja 8.2.2009 kolmatta kertaa kokoperheen talvitapahtuma Poro Feria. Helmikuinen viikonloppu yhdistää ennakkoluulottomasti espanjalaisen feria-perinteen sekä saamelaiskyläksi muutetut talvimarkkinat. Taustalla ovat sekä saamelaisten kansallispäivä 6.2. että Oulussa aikoinaan samaan aikaan järjestetyt flamencofestivaalit. Itse flamencofestivaalin rahoitus ei kantanut paria vuotta pidemmälle, mutta yhteistyötapahtuman myötä flamencoaktiviteetit jäivät elämään. Poro Ferian pääjärjestäjänä toimii Oulun Liikekeskus ry. Yhteistyössä ovat oululaisen fla-

mencoyhdistys Palo Nuevon lisäksi mm. saamen kielen ja kulttuurin opetuksesta Oulun yliopistossa vastaava Giellagas-instituutti.

Kuten Espanjassa, Poro Feriassa tapahtuman keskiössä on flamenco. Flamenco näkyy ja kuuluu sekä oululaisen flamencotanssikoulu Amanecerán oppilaiden, että espanjalaisten tanssijoiden esityksissä. Viime vuonna feriayleisön piti lämpimänä **Kati Vyyryläisen** ja **Antonio "El Tabancon"** duo. Kati on kutsuttu tulevankin tapahtuman tähdeksi ja tuo Sevillasta terveisiä uuden, vielä julkistamattoman miestanssijan kanssa. Odotettavissa on hienoja kontrasteja; bulerian räiskettä paukkupakkasilla, torojen sijasta poroja ja härkätaisteluiden sijasta kilpaporojen juoksukisa, vauhdikas Poro Feria Sprint. Ehkäpä tänä vuonna nähdään saamelaisen joiun ja flamencotanssin kohtaaminenkin!

Anna Murtola

Lisää tietoa tapahtumasta:
www.oulunliikekeskus.fi
tapahtumat -osiosta

Tulta ja elämänsuolaa

Heidi Oilimo, laulu
Johanna Pitkänen, piano
Taija Tyrväinen, perkussiot ja tanssi
Katri Rehnström, huilu

Kolme helsinkiläistä naista on perustanut uuden ryhmän nimeltä *Sal de la vida* eli elämän suola, jossa **Heidi Oilimo** laulaa, **Taija Tyrväinen** tanssii ja soittaa perkussioita ja **Johanna Pitkänen** toimii kosketinsoittajana. Heidän ensimmäisellä keikallaan tiistaina 9.12. Pop&Jazz konservatoriossa oli myös vierailijahuilisti **Katri Rehnström**. Pianisti soitti osassa keikkaa sooloja, esimerkiksi alun *Malagueñan*. Heidi oli selvästi ryhmän liidaaja ja otti

roolinsa turhia jännittämättä ja spiikkasi hyvin rennon oloisesti tyyliin ”keikan on loputtava ysiltä, koska työt alkaa silloin.” Svengiä ryhmä sai synnytettyä monesti, tosin vierailijahuilistin jäykän oloinen rytmitus tuntui vaikeennuttavan sitä.

Pianisti osottaui monipuoliseksi muusikoksi soittaessaan välillä klassista pianoa, välillä rumbasyntikkaa. Taijan tanssi teki osaavuudessaan vaikutuksen. Mieleeni oli myös asuvalinta: punainen samettijakku ja mustat housut oli ele-

gantti yhdistelmä.

Ryhmä osaa luoda mukavan ja viihtyisän ilmapiirin tilassa ollessaan. Heidän rennot spiikit tuntuvat tosin välillä liian rennoilta ja keikka olisi ollut juhlavampi, jos siinä olisi viljelty useammin suuria asioita, kuten keikan lopussa, kun Heidi käänsi *Volver-cancionin* loppufraasit, jotka kirjoitin oikein ylös: ”Monilla vastoinikäymisillä koeteltu toivonkipinä on sydämen suurin aarre.”

Anette Åkerlund

Pohjoisesta kajahtaa

La Pandilla: La Pandilla
omakustanne

Oululainen La Pandilla on asettanut riman korkealle. Kansitekstit kertovat, että ”koonpanossa soittaa viisi ammattimuusikkoa ja Espanjasta oppinsa saanut laulaja”. Osaa mistään sekstetti on jo väläytellyt keikoillaan. La Pandillan esikoislevyltä voikin löytää ihastuttavia onnistumisen hetkiä, musiikillisia oivalluksia ja kuulla todellista antautumista kaukaiselle rakkaudelle, flamencolle. Asennetta siis löytyy. Toisaalta, jos levyä kuitenkin punnitaan samassa puntarissa espanjalaisten tuotoksien kanssa, on kritiikille myös sijansa.

La Pandillan suurin ongelma on rytmipuolella. Palmakset eivät ole vain perkusioita tukevia taputuksia, vaan flamencobändin yksi tärkeimmistä elementeistä. Ammatitaitoinen palmero-tiimi on bändin veturi, joka saattaa junan asemalle saakka. Hämmästyttävää onkin ratkaisu jättää palmastelu vain **Katriina Wideniuksen** harteille! Kysehan on ryhmätyöskentelystä, jossa kaksi palmeroa luo

yhdessä grooven. Luulenkin, että asia on korjattavissa rytmipuolen yhteiskinkereillä.

Parhaimmillaan musiikki svengaa mallikkaasti kuten tango La Musaraña Acuatíccassa. Siinä komppiryhmä **Pauliina Kaupin** johdolla tukee hienosti kitaristi **Joonas Wideniuksen** ja huilisti **Pekka Elsilän** leikittelyä. Instrumentaali ilahduttaa dynamiikallaan ja etenee tappavan varmasti kompastumatta säveltäjän haasteellisiin aivoituksiin. Elsilä on bändin timantti, virtuositeetissa omaa luokkaansa. Levyn vahvimpia kappaleita on hienotunnelmainen Farruca. Sen intro on kaunis ja koko kappale kaikin puolin flamencon ytimessä kiinni!

Laulaja **Anna Murtolan** rooli on vaikein. Espanjalaisen fraseerauksen löytäminen on prosessi, jota monet pitävät mahdottomana. Tarttumispintaa Murtolan kohdalokkaassa altossa kuitenkin on. **Estrella Morenten**, niin kuin isä **Enriquenkin**, vaikutus kuuluu vahvana.

Flamenco nojaa vahvasti traditioon. Kitaristi Joonas

Wideniuksen sävellyksellisiä inspiraation kohteita voikin löytää toisista flamenco-kitaristeista, kuten **Vicente Amigosta**. Kitaristi **Gerardo Nuñezin** kevyet arpeggiot ja tunnistettava soundi kuuluvat niin ikään Wideniuksen soitosta. **Paco de Lucía** Sextetin vaikutus on kaikkein ilmeisin, mikä tekee La Pandillan jazzvaikutteita imeneestä flamencomusiikista 80-lukuhenkistä. La Pandillan musiikkia voisi kinnastaa kummasti virkistää tuorempien tai eksotisempien vaikutteiden imeytys – ehkäpä jotain omasta kulttuuri-perimästä? Pitäytymällä tiukasti Andalusian maaperällä oululaiset asettautuvat väistämättä kilpasille espanjalaisten kanssa, ja siinä kilpailussa häviää varmasti. Ajoittain bändin svengii vaivaava raskassoutisuus olisi korjattavissa. Pari Andalusian oppivuotta toisivat varmasti lisää keveyttä.

Joka tapauksessa La Pandilla on lupaava tulokas Suomen flamencobändien harvakuuissa joukossa. Se on erittäin ilahduttavaa!

Tommi Virtanen

Paljon asiaa ja rentoa meininkiä

Raul Mannolan palmas/teoria/historiakurssi
28.9.2008 ja 5.10.2008

”Tota, meillä on ollu aika kiireinen päivä ja tullaan justiin harkoista, että meidän pitäisi syödä ensin... Käykö jos alotetaan puolelta?”

Hymyilin huvittuneesti itsekseni, korjasin shortseissani roikkuvaa metalliketjua, suoristin hieman säärystimieni ja istahdin paremmin Baila Bailan ja Helsingin flamencoyhdistyksen odotustilan sohvalle **Raul Mannolan** ja hänen joukkonsa kadotessa ylös ravintola Havanna Musiciin syömään hyvin ansaittua päivällistä. Ympärilläni oli ainakin seitsemän muuta kurssilaista, jotka kaikki pälyilivät osittain ystävällisesti ja osittain tutkivasti toisiaan.

Tätä Raulin kurssia oli mainostettu aika runsaasti kitara- ja laulukurssin ohella. Muistan yhä elävästi kuinka **Emilia Aho** aina tunnin loputtua kailotti: ”Ja sitten kaikki hopi hopi tuonne Raulin teoriakurssille ilmoittautumaan! Siellä käydään läpi justiin niitä asioita, joita tanssitunneilla ei ehditä!”

Ja niin myös minä kinsin vanhemiltani luvan mennä. Onneksi myös ystäväni **Paula** tuli mukaan kurssille, muuten en olisi lainkaan uskaltanut.

Raul Mannolan ilmestyessä piruetisaliin, jonne olimme viisaasti menneet jo valmiiksi tuolit tietysti haettuamme, opetus pääsi käyntiin. Melkein jokaisella vaikutti olevan mukana vihko ja kynä – ja hyvä, että olikin, sillä kaikkea tarjolla ollutta tietoa oli todella hankalaa pitää

mielessä. Oma kynäni sauhusi tunnin puoleen väliin saakka todella kovaa, kunnes luovutin ja annoin kaiken vain valua päähäni.

Raul puhui asiansa todella nopeasti. Muutaman kerran tuli hankala tilanne, kun miehen suusta soljui monia flamencopaloja ja -termejä, joita en ollut koskaan ennen kuullut. Onneksi sain luntattua vieressäni istuvalta Paulalta edes muutamien nimien vihkooni.

Raul Mannola oli hiukan jännä mies. Hän oli vähän hajamielinen, aivan kuin hänellä olisi ollut niin paljon ajatuksia päässä, että hän unohti muutamia aina välillä. Kuitenkin hän osasi luennoida oikein hyvin, ja hän vaikutti todella mukavalta. En yhtään ihmettele, miksi häntä arvostetaan niin paljon, hänhän on loistava kitaristi ja tietäjä, eikä hänessä ole rahtuakaan turhaa ylimielisyyttä. Selkeästi ihminen, jota voi pitää esikuvanaan monessakin flamencoon liittyvässä asiassa.

Laulaja **Alfonso León**, joka oli myös tunnilla Raul Mannolan ”apulaisena”, oli taasen oikeasti vähän outo. Mutta hänkin vaikutti oikein mukavalta. Oli huvittavaa, kun Alfonso jäi katselemaan hajamielisesti kaikkialle, muutti istuma-asentoaan muutaman minuutin välein ja virnuili välillä itsekseen omissa ajatuksissaan. Silti heti, kun Raul sanoi hänelle jotain tai pyysi häntä tekemään jotain, tarvittiin vain pari sanaa, ja hän tiesi heti, missä mennään ja mitä tehdä. ”Eniten omissa

maailmoissaan, mutta silti parhaiten heireillä”, niin kuin kuvailin häntä myöhemmin kotonani.

Ensimmäisellä tunnilla käsitelimme flamencon teoriaa, tyylilajeja sekä teimme muutamia palmas-harjoituksia. Rytmitykset selitettiin perin pohjin, ja kaikki tunnetuimmat palot käytiin läpi. Minä en paloja vihkooni kirjoittanut, sillä en olisi pystynyt keskittymään itse opetuksen lainkaan. Luennointi oli kuitenkin rennon letkeätä, tunneille tultiin selvästi kuuntelemaan ja pitämään hauskaa. Hauskaa siellä olikin, muun muassa Raulin yrittäessä selittää Alfonsoille asioita ensin suomeksi, ja Alfonsoin kommentoimissa ”In Spanish, please”, kokeiltiin englantia. Mutta kolmas kerta eli espanja toden sanoi.

Keneltäkään ei odotettu liikoja, kaikki saivat tehdä omaan tahtiinsa.

Erittäin hienoa oli nähdä läheltä flamencolaulajan laulua. Koska olin ensi kertaa tällaisella kurssilla enkä ollut ennen nähnyt kunnolla muutaman metrin näköetäisyydeltä flamencolaulua, se oli todellakin hieno kokemus. Tajusin, kuinka syvältä sydäimestään he laulavat kaiken, kuinka paljon fiilistä siinä oikeasti on mukana. Sitä vain katseli että vau, oikeasti se laulaa noin sielulla ja hienosti. Ensimmäisen tunnin jälkeen jäi innolla odottamaan seuraavaa viikkoa ja toista eli viimeistä tuntia.

Seuraavaksi viikoksi tuntia oli suosi-

olla siirretty puoli tunti eteenpäin. Meinasin kuitenkin myöhästyä ainakin omasta mielestäni, sillä en löytänyt koko ravintolaa sieltä mistä olisi pitänyt. Lopulta päästyäni Havannan läpi ja Baila Bailan odotushuoneeseen, kello oli minuuttia vaille. Hupsista.

Tällä kertaa tunnilla oli mukana myös cajonisti, jonka nimeä en kuolemakseni-kaan muista. Ken muistaa, tulee sitten koputtamaan minua olkapäälle, jooko? Nimittäin se oli kova tyyppi. Ihan kuin Taru Sormusten Herran Gimli! Istui siinä cajoninsa päällä 'antaa noiden lasten siinä olla' -asenteella. Kunnon setä, terveisiä hänelle. Harmillista on, etten osaa espanjaa, sillä olisi ollut kiinnostavaa kuunnella näiden kolmen - Raulin, cajonistin sekä Alfonson - höpötyä. He vaikuttivat ihan veljeksiltä.

Toisella tunnilla käsiteltiin vain palmaksia, mikä oli aika hyvä juttu: ei tarvinnut kirjoittaa ihan niin paljon, ja lisäksi palmakset ovat vahvempi puoleni. Raulin asioiden nopea sanominen ja kertominen näkyi tässäkin, menimme nopeasti eteenpäin ja koitimme hankaliakin palmaksia. Muutamat palmakset kirjoitettiin jopa papereille, jotka oli kiinnitetty seinille. Vaikken niistä muutamaa nuottia enempiä tajunnutkaan, kilttinä tyttönä kirjoitin ne ylös silti. En ole mikään huippu oppimaan teoriasta.

Tämän kerran hienoin hetki oli, kun sain yksin palmastaa Alfonson kanssa

takapotkuja Raulin soittaessa kitaralla muistaakseni alegríasta ja cajonistin vedellessä omia juttujaan samalla. Se oli todella hermostuttavaa, mutta kuulemma se sujui hyvin. Mikä on jo itsessään outoa. Vaikka olinkin selkeästi nuorin kurssilla (eh, vasta 12-vuotias) oli mukavaa, kun minut selkeästi otettiin aivan yhtä vakavasti kuin muutkin.

Oli kiva katsella myös demonstrointia hienosti sanottuna, kun cajonisti ja Raul panivat tuulemaan ja palmastivat kahdestaan. Se oli suorastaan pelottavan hienoa, kummatkin pysyivät niin hyvin rytmissä ja tekivät ihan, mitä päähän tuli. Rento meininki säilyi myös tänä toisena sunnuntaina, muutamien naurunpyrskähdysten koristellessa jo muutenkin iloista tunnelmaa.

Koko kurssia jäi itse asiassa hirveä ikävä, olisin halunnut sen jatkuvan pitempääkin. Mutta ensi kerralla sitten pää kolmantena jalkana ilmoittautumaan. Raul on loistava luennoitsija ja koko kurssilla oli meille nuoremmille tanssijoillekin sopiva rennon letkeä ilmapiiri. Jos samanlainen kurssi tulee vielä uudestaan, suosittelisin, että kaikki mahdolliset sinne menisivät. Kurssilla todellakin oppii aivan hirveästi kaikkea ja saa uusia kokemuksia.

Heidi Loikala

TAMMIKU

Rojo - Punainen

9. ja 10.1.2009, klo 19

Kanneltalo, Helsinki

Maija Lepistön ohjaama tanssiteos projektissa vuoden ajan opiskelleille tanssijoille

la ja su 17. ja 18.1.09 klo 11-15

Sibelius-Akatemian kansanmusiikkiosaston opiskelijoitten neljän tunnin mittaiset improesitykset, jossa opiskelijat tekevät ääni- ja liikeimproja nykytanssilegenda Reijo Kelan valmentamina.

Kulttuurien museo, Helsinki

Tennispalatsin 2. kerros

Rautatiekatu 8

Liput 6/4 euroa

HELMIKUU

Cinta Hermo in Concert with Paco Fernández Vargas and Markku Ounaskari

5.2.2009 klo 21

KLUBI, Turku

Paikka: KLUBI, Humalistonkatu 8 A, Turku.

Liput: 15 euroa

6.2.2009 klo 21

Kulttuuritehdas Korjaamo, Helsinki.

Paikka: Kulttuuritehdas Korjaamo,

Töölönkatu 51 a-b, Helsinki

Liput: 12 euroa

www.myspace.com/cintahermo

Helsingin 13. flamencofestivaalit

Flamenco pohjolasta

Torstai 12.2.2009 klo 19

Soledá Online

Soniquete

perjantai 13.2.2009 klo 19

Estados del yo

Kulttuuriareena Gloria, Helsinki

Lippupaketti: 12.-14.2. konsertteihin

(12. ja 13.2. Glorian konsertit ja 14.2.

yksi Sellosalin konsertti) 60 € / 50 €

Helsingin Flamencoyhdistyksen jäsenet

(lisäksi Piletin toimitusmaksu alkaen

1,00 e) Piletti 0600 13377 (1,50 €/min + pvm), www.piletti.fi

Pastora Galván: La francesa

Lauantai 14.2.2009 klo 17 ja 20

Sellosali, Leppävaara

Teokseen voi tutustua 45 min. ennen esitystä eli klo 16.15 ja klo 19.15, kun suomalaiset flamencoasiantuntijat valottavat La Francesa -teoksen taustoja ja flamencon nykykuulumisia Sello-salin lämpiössä.

Liput: 32 € Piletti 0600 13377 (1,50 €/min + pvm), www.piletti.fi

MAALISKUU

Vicente Amigo Grupo: Un momento en el sonido

Maanantai 2.3.2009 klo 19.30

Espoon kulttuurikeskus, Tapiolasali

Liput: 35 € / 25 € Lippupiste

(lisäksi Lippupisteen toimitusmaksu alkaen 1,50 €)

Suomi, te quiero

*Kuinka sopeudut omaan kulttuuriisi –
opas Espanjasta palaaville*

Lentokoneessa vanhan vinon hajuiset maanmiehet muistelevat menneiden öiden sikajuhlia. On paluupäivä. Espanjassa on vietetty viikko, kuukausi, vuosi, ihan sama, nyt se on muisto vain. Tervetuloa kotiin! Kenttäbussi kaasuttaa nenän edestä. Kalamaiset kanssamatkustajat tekevät säähavaintoja: "Tässähän ihan hymy hyyyty."

Paluupäivänä:

Vältä yleisiä paikkoja. Kello 18 jälkeen ulkona liikkuminen kielletty, varsinkin jos on perjantai, lauantai, keskiviikko tai vappu. Muina iltoina vältä ulkona liik-kumista, sillä ei siellä kukaan muukaan liiku. Jos asut maalla, mene luontoon. Voit muistella, kuinka ulkomaalaiset ylis-tivät Suomen metsiä ja järviä. Ihanaa,

kun voi vähät välittää poluista, tuntea sammalmaton paljaiden jalkojensa alla, pulahtaa kirkkaaseen metsälampeen ja jättää pirtin oven lukitsematta!

Kun olet teljennyt itsesi neljän seinän sisään, ota torkut. Neljän vuorokauden nokoset ovat nyt paikallaan. Älä koske sanomalehteen. Jos masentaa, älä jää yksin. Soita ystävälle tai pyydä kiva sukulainen laittamaan ruokaa. Esitele valokuvia ja puhu. Ihanteellisinta on, jos joku ymmärtää yskän ja voitte yhdessä pikkuisen moittia yhteiskuntaa. Jos et halua puhua pahaa, hiljenny.

Suomi voi tulla yllätyksenä. Kuvittelet ehkä olevasi sopeutuvainen tyyppi, mutta täällä mitataankin mukautuvaisuutta. Tunteakseen itsensä kotoiseksi suomalais-suudessa on mukauduttava perkele.

1. Luo tiukka katse tulevaisuuteen. Opettele odottamaan kaiken aikaa – viikonloppua, palkkapäivää, kesälomaa, veronpalautuksia, perintöä, eläkettä ja kuolemaa.
2. Osoita älykkyytesi sarkastisilla huomautuksilla. Tee niitä aina, kun joku toinen on vilpittömän iloinen.
3. Älä tiedustele kuulumisia muilta kuin ystäviltäsi.
4. Älä hymyile muille kuin hänelle, jonka haluat iskeä.
5. Älä tanssi, naura kovaäänisesti, kerro henkilökohtaisia asioitasi, laula tai lausu kohteliaisuuksia selvin päin. Tai no tekstarilla voit hoitaa osan noista-kin, mutta olet silti joko outo tai ihan spontaani.

Noudata kriisiohjeita ja sen jälkeen – palaa ruotuun. Palaa flamencon pariin!

Näiden vinkkien avulla teet sen yhä uudestaan ja uudestaan: pysyt Suomen kansalaisena.

Kolme näkökulmaa palaamiseen

Flamencon harrastaja **Laura Rintamäki** on viettänyt Espanjassa useita pitkiä lomamatkoja ja neljän kuukauden opiskelijavaihdon.

Mikä on pahinta palaamisessa?

Harmaus. Ja toi tarkoittaa paljon muutakin kuin säätilaa. Viimeksi kun tulin Espanjasta, vaihdoin Madridissa suomalaiseen koneeseen. Sinivalkoista, hiljaista, ahdistavaa. Kaikki katsovat ulos ikkunasta ja räpläävät kännyköitään. Ja mietin: joko voit jäädä tänne tai nousta koneeseen... Nousen koneeseen, sillä pitää mennä töihin. Kukaan ei tervehdi. Ainiin, olen suomalainen – pidän huolta omista asioistani. Pahinta on tajuta, että pitää olla tosi suuri hätä, ennen kuin voi sanoa jotain vierustoverille. Espanjassa vuoropuhelu saattaa kestää vain muutama sekunnin, mutta se on silti jonkinlaista kanssakäymistä.

Miten selviät järkytyksestä? Millaisia asioita teet sopeutuaksesi Suomen arkeen?

Vinkkejä ei ole. Rasitan ystäväpiiriäni loputtomalla jauhamisella. Yritän täyttää päiväni samansuuntaisella tekemisellä kuin Espanjassa. Flamencon treenaaminen on mulle tärkeää, jotta muistaisin, että flamenco on joka puolella, ei ainoastaan Andaluciassa. Tietysti Espanjaankin on hyvä mennä. Suomessa flamencotanssijan muusikkouden saattaa helpommin unohtaa.

Mitä jäät eniten kaipaamaan?

Espanjassa ei ole kelloa. Siellä puhutaan tunteista: on aamupäivä, iltapäivä ja yö. Helsingissä puhutaan minuuteista. Täällä juoksen kieli yön alla kolmen minuutin takia.

Mikä on parasta palaamisessa?

Ei tarvitse enää tapella jokaisesta mailitilasta. Täällä homma toimii, Espanjassa se on sellaista väentämistä. Salamancassa asuessani kaasumies oli niin mañana mañana, että jouduimme selviämään kuukauden ilman kaasua. Suomessa asiat eivät ole vaikeita.

Flamencotanssija **Anu Silvennoinen** on opiskellut kaksi vuotta Tukholmassa. Espanjassa hän on viettänyt useita lyhy-

empiä pätkiä muutamasta viikosta n. 9 kuukauteen.

Mikä on pahinta palaamisessa?

Luulen, että pahinta on välitila, johon palatessa joutuu. Ei ole ihan vielä henkisesti Suomessa, muttei enää ulkomaillaakaan. Sydämeen on jäänyt isoja palasia toisesta maasta. Ja kuitenkin tietää, että tänne pitää taas sopeutua ja aloittaa arki. Varsinkin, kun on oleskellut kauan jossain, palaamiseen liittyy ristiriita: toisaalta odottaa pääsyä omaan maahan, toisaalta aikaisemmin ärsyttäneet jutut ärsyttää entistä enemmän.

Mitä pitää tehdä, kun palaaminen masentaa?

Olen kyllä vahvasti sitä mieltä, että jos jonnekin tarpeeksi haikailee, sinne pitää ihan oikeasti muuttaa, muuten asia jää ikuisiksi haikailuksi. Mene sinne ja huomaa, ettei siellä ole sen auvoisempaa kuin täälläkään.

Yleensä lähtemisellä ja palaamisella on joku syy, esimerkiksi opintojen päättyminen, rahojen loppuminen, töiden tai projektin aloittaminen. Sen syyn ja tämän hetken hyväksyminen auttaa kaikkeen sopeutumiseen. Jos menee Espanjaan tietyn ajaksi tanssimaan flamenco, se on eri asia kuin muuttaa sinne pysyvämmiin. Vuoden ajan voi ihan tyytyväisenä elellä Sevillan flamencokuplassa, omalla pienellä planeetalla, jonne kaikki muutkin ovat tulleet flamencon takia. Se on eräänlainen egotriippi: opiskelua vain itseä varten. Ei sellainenkaan anna täysin realistista kuvaa maassa asumisesta. Oleskelulla on alku- ja loppupiste. Tämä väliaikaisuus on ehkä koko ajan tiedossa, ainakin alitajunnassa.

Kaikissa paikoissa on hyvät ja huonot puolensa, 99 % viihtymisestä on kiinni omasta päästä ja henkisestä hyvinvoinnista.

Mikä on parasta Suomessa asumisessa?

Ihmisten tiedostavuus. Arvomaailma, esimerkiksi ympäristökysymykset, kierrätys, jonkinlainen luonnon kunnioittaminen ainakin arvotasolla. Ylipäänsä luonnon läsnäolo.

Täällä asuminen on mulle ainakin tällä hetkellä ammatillisesti antoisampaa – on tarjoutunut tilaisuuksia mielenkiintoisiin prokkiksiin ja töihin. Mahdollisuus työskennellä omalla äidinkielellä on Suomessa olemisessa positiivista. Huomaan nyt rajattoman kommunikaation tärkeyden oltuani vuosia kuitenkin aina vähän kieli-puolisena Ruotsissa ja Espanjassa.

Selkeys. Suomessa tiedän, mihin pitää soittaa ja minne mennä, miten avataan tili ja löydetään verovirastoon tai lääkäriin, ja mitkä sosiaaliset koodit pätevät missäkin tilanteessa. Toisaalta nämä arjen ”ongelmat” oppii nimenomaan ajan kanssa ulkomailla oleskellessa.

Flamencon harrastaja **Juha Pitkänen** on matkustellut ympäriinsä, mm. Espanjaan, mutta valitsee Suomen.

Mikä on pahinta palaamisessa?

Ei mikään, palaaminen on kivaa. Kun aikoinaan tulin pitkältä reissulta, menin pieneen kahvilaan Pispalassa ja tajusin, että Suomesta voi löytää kaiken sen, minkä ulkomailtakin. Pispalan Kahveri oli maailman espanjalaisin baari. Ystävällisiä ihmisiä, puheensorinaa, asiakkaat tunsivat kahvilanpitäjät ja kahvilanpitäjät tunsivat asiakkaat. Matkoilla kokemuksen syvyys ja suuruus johtuu siitä, että olet oikealla tavalla virittynyt. Mun perusväittäämä on, että jos on auki ja vastaanottavainen, on ihan sama minne menee. Aamulla K-kauppaan – siinä sulle kokemus. Pitää vain päästä arkipäivän muurin taakse ja löytää puhdas kokemuksen tila. Löytää malttia kuunnella ihmisiä ja nähdä asioita. Ei tarvitse kiertää maailmaa löytääkseen mielenkiintoisia ihmisiä tai kauniita ikkunanpokia.

Miten löydät flamencon arjesta ja suomalaisuudesta?

Aika helposti. Siinä on murhetta, ahdistusta, lorcalaista kuuta, mustia sypressejä, veitsiä ja uhkaavia kuusen latvoja... Se on tuttua. Sehän on sisäänrakennettuna pohjoiskarjalalaisessa nuoressa miehessä. Väkivaltainen ja itsetuhoinen ympäristö, arktinen hysteria, jossa ihmiset ottavat kontaktia, ovat hiukkasen aggressiivisiakin, on yhteistä Rovaniemelle, Joensuulle ja flamencolaulujen Andalusialle. Kohtuullisuus ei kuulu sellaiseen. Kaikki on kohtuutonta.

Eräs ruotsalainen runoilija sanoi keran, että hän kadehtii suomalaisia: meidän runous on niin veristä. Suomalaiset olivat hänen mielestään viljejä, ruotsalaiset pelkkiä sisäsiistejä sosiaalidemokraatteja. Ilo, sellainen espanjalainen tai ruotsalainen, onkin sitten hankalammin löydettävissä täältä.

Tinja Ruusuvuori

Capeza de Vaca toivottaa kaikille
onnellista uutta vuotta 2009!

TOP 5 -palstalla
pureudutaan letralaisten
kuuntelutottumuksiin ja
listaamme viime aikojen
suosikkiviisikon.

Top 5 levyjä
ja biisejä, joista tu-
lee hyvä mieli

Tällä kertaa meille avautui
Johanna Komppa

Camaron de la Isla: Potro de Rabia y Miel

Listan klassikkolevy,
joka toimii aina vaan.
Buleríaa, tangosta ja rum-
baa, vot!

Estopa: Mas Destrangis

Estopan levy ei ole flamenco, mutta muuten mainiota espanjalaista hyvän mielen musaa.

Ginsa Ortega: Siento

Ortegan Siento on ensimmäisiä flamencolevyjäni, ja ostin Katja Lindroosin sunnuntai-iltaisten tanssituntien innoittamana. Alegríaan Sonetos de la luna clara teimme usein yksinkertaisia, pyörähteleviä markkeerauksia ja minä taisin hymyillä aina. Niinä iltoina aurinko lämmitti vanhan peñan tanssisalissa, vaikka laulussa kumottaakin kirkas kuu.

Mannola – Tolonen – Lehto: Guitarras del Norte

Ihan mahtava kitaralevy, joka uppoaa myös flamen-coa vierastaviin. Varma hy-

Ihan mahtava kitaralevy,
joka uppoaa myös flamen-
coa vierastaviin. Varma hy-
vän mielen biisi: Django.
Tjeu.

Duquende: Samaruco

Erityisesti levyn nimibiisi Samaruco (alegría tänäkin) on aurinkoinen ja ihana. Metromatka Helsingissä vaihtuu hetkessä mielessä junamatkaksi Madridissa.

Helsingin Flamencoyhdistys ry

Peña Flamenca de Helsinki

Eerikinkatu 27
00180 HELSINKI
www.flamenco.fi
puhelin 040 716 3134

flamenco@flamenco.fi
tiedotus@flamenco.fi
letra@flamenco.fi
salit@flamenco.fi

Jäsenmaksut 2009

Helsingin flamencoyhdistyksen jäsenmaksu vuonna 2009 on 25 euroa. Samassa taloudessa asuvan perheenjäsenen jäsenmaksu on 12 euroa. Keran maksettava liittymismaksu on 10 euroa.

Jäsenedut

Yhdistyksen jäsenet saavat neljästi vuodessa ilmestyvän Letran ja 10 - 30 %:n alennuksen kaikista yhdistyksen järjestämistä tapahtumista.

Kannatusjäsenyyys

Yhdistyksen toimintaa voi lisäksi tukea kannatusjäsenenä. Vuosimaksu on yksityishenkilöiltä 50 euroa ja yhteisöiltä ja yrityksiltä 100 euroa. Kannatusjäsen saa Letran vuosikerran ja voi ostaa 2 jäsenhintaista lippua yhdistyksen järjestämiin tilaisuuksiin. Yhdistys tai yhteisö saa halutessaan myös logonsa tai nimensä Letran omalle kannatusjäsenpalstalle.

Jäseneksi liittyminen

Jäseneksi liitytään maksamalla jäsen- ja liittymismaksu: jäseneltä 35 euroa ja perheenjäseneltä 22 euroa yhdistyksen tilille Nordea 206518-21707. Ilmoita viesti kohdassa nimesi, osoitteesi ja puhelinnumerosi sekä mahdollinen sähköpostiosoitteesi.

Voit maksaa myös käyttäen viitenumeroa 1012. Muista silloin ilmoittaa yhteystietosi jäsenrekisterin hoitajalle sähköpostitse osoitteeseen: anne.lamberg@flamenco.fi tai tekstiviestinä numeroon 040 521 2763. Huom! Jos käytät viitettä, viestikentän tiedot eivät välity maksunsaajalle.

Peñan salin vuokraus

Helsingin Flamencoyhdistyksen saleja voi vuokrata opetus- ja harjoituskäyttöön kuka tahansa. Uudet salit ovat osoitteessa Eerikinkatu 27. Käynti tiloihin katutason kuubalaisen ravintola Havanna Musicin läpi. Salivarauksissa käytetään sähköistä varausjärjestelmää, joka löytyy osoitteesta www.päivyri.fi. Tarkemmat ohjeet salivarauksista nettisivuillamme www.flamenco.fi.

Uudet salivuokraushinnat

Opetushinnat (jäsen/muut):
"Ruutu ja piruetti -salit" 17 €/25 €

Harjoitushinnat (jäsen/muut):
"Ruutu ja piruetti -salit" 8 €/15 €

Harjoitustuntien pakettihinnat

arkisin klo 9-16 ja viikonloppuisin:
5 h/vko 25 €/vko
10 h/vko 40 €/vko
15 h/vko 50 €/vko
20 h/vko 60 €/vko

Huom!

- * Vuokra tulee maksaa koko varaukselta vuokra-ajalta ennen vuokrauskauden alkamista (myös paketit).
- * Salimaksut suoritetaan yhdistyksen tilille 206518-21707 viitteellä 2600.
- * Varaukset maksetaan omatoimisesti eikä niistä pääsääntöisesti lähetetä laskua.

Tiedustelut ja salivaraukset:

Aura Ettala, aura.ettala@flamenco.fi,
puhelin 050 401 6144

Hallitus 2008-2009

hallitus@flamenco.fi

Emilia Aho

puheenjohtaja
040 716 3134 (yhd. puhelin)
050 522 6758
flamenco@flamenco.fi
emilia.aho@flamenco.fi

Anne Riikola

I varapuheenjohtaja
jäsentiedotus
tiedotus@flamenco.fi
anne.riikola@flamenco.fi

Anne Lamberg-Laitinen

II varapuheenjohtaja, jäsenrekisterin ja taloudenhoitaja
Urkupillintie 7 H 78
00420 HELSINKI
040 521 2763, 020 483 5911 (työ)
anne.lamberg@flamenco.fi

Aura Ettala

toimitilat
050 401 6144
aura.ettala@flamenco.fi

Sonja Vottonen

sihteeri
041 516 2677
sonja.vottonen@flamenco.fi

Sanna Lehtinen

040 540 4869
sanna.lehtinen@flamenco.fi

Laura Viding

050 526 8947
laura.viding@flamenco.fi

Laura Rautio

varajäsen
050 553 5414
laura.rautio@flamenco.fi

Mari Isopahkala

varajäsen
040 737 6039
mari.isopahkala@flamenco.fi

Mia Huovinen

varajäsen
040 555 0402
mia.huovinen@flamenco.fi

Seuraavan lehden deadline on
20.2.2009

M

* . AD23 *

Helsingin Flamenco yhdistys ry
Peña Flamenca de Helsinki
Eerikinkatu 27
00180 HELSINKI

Sincerely Yours

Olisin kysynyt kuulumisia
tai ehkä enemmän, jos keskustelu olisi edennyt muihin
asioihin, varmistanut itsestäni asioita olenko enää niin kiinni
sinussa kuin itsessäni

Tietenkin toivoisin että vastauksessa lukisi muutakin kuin
ihan hyvää,
kiitos,
entä itse?

Ehkä olisin kertonut
miten hienoja asioita elämäni on tullut
olen nauranut viimeaikoina enemmän
kuin aikoihin

Olisin toivonut vastauksilta niin paljon muuta kuin
kohteliaisuuksia arkiasiaa henkilökohtaisemmin otettuna
olisin tuntenut itseni henkilökohtaiseksi.

Ainakin olisin ihaillut sinua paljon pitempään
kuin ihailin.

Anette Åkerlund